

Phần 15

Chương 63

Chia tay để anh biết nói hai từ giá như.

Chia tay để anh thấy mình thật may mắn khi có em.

Chia tay để anh thấy mình thật ngu ngốc đã đẩy em xa anh.

Minh Thư đã không trở lên khu căn hộ mà đôi chân cô lại vô thức bước đi trên đường.

Mây trên trời bỗng dừng chuyển động, trời đổ mưa.

Minh Thư lại thèm được dầm mưa. Không phải là tự hành hạ, dày dạn chính mình, mà là tự gột sạch chính mình, rửa sạch đi những ký ức đã đi qua, trả lại một Nguyễn Minh Thư của ngày xưa, một Minh Thư luôn mỉm cười của ngày cô chưa từng biết về anh, chưa từng yêu anh, và chưa từng đau vì anh.

Đã muộn.

Nhã Kỳ đứng trước hiên nhà, nhìn những hạt mưa nặng trĩu hắt vào mái hiên. Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, từng hạt mưa trượt dài ở phía bên ngoài tấm kính, chúng muốn vào trong, nhưng không thể. Cô với tay kéo tấm rèm vào, ngồi phịch xuống ghế sofa.

- Thuê bao quý khách vừa gọi... vẫn là câu nói quen thuộc đó lại vang lên. Từ tối giờ cô đã nghe nhiều lắm rồi.

Cô ném chiếc điện thoại xuống ghế...

Mưa.

Mưa lúc nào cũng mang lại sự buồn bã, mưa còn lạnh và ồn ào.

Nhã Kỳ rùng mình trước cơn gió gai gai lạnh lướt qua. Tâm trạng không tốt, Minh Thư vốn đã hay dầm mưa, và không ít lần bị ốm đến liệt giường.

Nhã Kỳ thở dài nã nê.

Làn da trắng bệch, đôi mắt cay xè đỏ quạch, bước chân hơi loạng choạng trên con đường ngập nước.

Như thế này sẽ tốt hơn.

Mưa ngày càng lớn, và tiếng mưa ngày một to hơn khiến cho Nhã Kỳ giật mình tỉnh giấc khi cô ngồi trên ghế sofa đợi Minh Thư.

Minh Thư vẫn chưa về! Đồng hồ đã chỉ 12 giờ, sắp chuyển qua ngày mới. Nhã Kỳ lo lắng đi đi lại lại trong phòng ngủ.

Nhã Kỳ rút điện thoại ra, lia màn hình đến tên “Minh Thư”, ngón tay run run và vội vàng, sợ sợ hãi điều gì đó nó đang không ngừng thúc giục.

“Thuê bao quý khách vừa gọi, hiện không liên lạc được...”

Cô vội vã tắt đi, bấm lại, ngón tay điên cuồng gọi đi gọi lại, nhưng bên đầu dây bên kia, tiếng người tổng đài vẫn kiên trì vang lên.

Minh Thư... cậu không sao đấy chứ. Nhã Kỳ lẩm bẩm một mình.

Như nhớ ra được điều gì đó Nhã Kỳ nhanh chóng lia đến cái tên khác. Nhưng không phải là cái tên “Minh Thư”.

Bài nhạc chờ lại vang lên. Nó như chớm nở trong Nhã Kỳ một tia hy vọng vì số điện thoại này từ tối tới giờ cứ thuê bao giờ mới được mở máy nhưng nó đồ chuông không phải là sẽ có ai đó bắt máy. Cũng chỉ là những tiếng hát của bài nhạc chờ cứ không ngừng vang lên.

- Kelvin mau nghe điện thoại đi. Nhã Kỳ lẩm bẩm một mình.

Kelvin đang nằm trên giường, chẳng rõ là còn thức hay đã ngủ, chiếc điện thoại nằm bên cạnh anh bỗng rung liên hồi. Như phản xạ của người đang chờ điện, anh bật dậy và nhìn vào màn hình.

Chỉ một khắc thôi, anh đã mong màn hình hiện tên người gọi là “vợ hờ”.

Nếu cô gọi cho anh, nói rằng cô đang buồn.

Nếu cô gọi cho anh, nói rằng cô đang khóc.

Nếu cô gọi cho anh, nói rằng cô đang ở một nơi nào đó.

Thì anh sẽ bắt chấp tất cả, bắt chấp cả Dịu Hiền, để lao đến nơi cô đang ở và ôm lấy cô, xin lỗi vì đã nói những lời đó.

Nhưng cũng chỉ là “nếu”. Chữ “nếu” vốn tàn nhẫn và phũ phàng mà.

Nhìn màn hình hiển thị số lạ, Kelvin cười khẩy, ném chiếc điện thoại xuống đất. Tiếng chuông tắt phụt, màn hình tối đen.

Nhã Kỳ cau mày, gọi lại lần nữa. Lần này thì đầu dây bên kia lại vang lên giọng đều đều của cô gái tổng đài mà Nhã Kỳ đã nghe đến thuộc lòng.

Và rồi cái hy vọng đó cũng đã trở thành một nỗi tuyệt vọng...

Nhã Kỳ thừa hiểu tính Minh Thư dù có chuyện gì đi nữa thì cô cũng sẽ không ngủ ở ngoài... hay gì gì đó.

- Chắc chắn đã có chuyện gì rồi. Nhã Kỳ khẽ lẩm bẩm một mình nhưng có lẽ là cô đã nghĩ đúng chẳng.

Cô đứng bật dậy, vợ lấy chiếc dù, mở cửa ra ngoài và không suy nghĩ gì thêm cô nhanh chóng chạy xuống nhà xe.

Nếu như tối nay Thiên Bảo không phải ở công ty giải quyết những công việc quan trọng thì Nhã Kỳ đã gọi cho anh rồi nhưng cái hợp đồng mà ngày mai Thiên Bảo kí có giá trị lên đến hàng trăm tỉ nên cô không thể làm phiền anh lúc này được. Và cô phải tự mình giải quyết...

Nhã Kỳ lái xe trên đường, ánh mắt chao đảo phóng ra ngoài màn mưa tìm một bóng dáng quen thuộc. Cô biết là thật khó để tìm Minh Thư giữa chốn này. Nhưng cô thà tìm kiếm trong vô vọng, còn hơn là ngồi một chỗ đợi chờ.

Nơi cột đèn trước mặt có một đám đông tụ tập mặc cho mưa vây xung quanh.

Và cột đèn giao thông chuyển sang màu đỏ và theo luật thì cô phải dừng lại...

Và trong khoảnh khắc ánh mắt Nhã Kỳ lướt qua đám đông ồn ào bất chấp mưa gió. Cô nhìn thấy cô bạn thân của mình - Minh Thư.

Chỉ chờ có vậy thôi Nhã Kỳ đã nhanh chóng chạy thật nhanh đến đó mặc cho những tiếng còi inh ỏi vang lên khi xe cô đang dừng giữa đường như vậy. Với cô bây giờ điều đó không còn quan trọng nữa. Mà quan trọng hơn tất cả là chuyện của Minh Thư.

Minh Thư ngồi sụp xuống đất. Quần áo ướt nhep. Khuôn mặt vô hồn.

Nhã Kỳ rẽ đám đông bước tới. Bộ dạng của Minh Thư thật khiến cô muốn cho Minh Thư một cái tát.

Nhận thấy có người đứng bên cạnh, Minh Thư ngẩng lên, đôi mắt trống rỗng, Nhã Kỳ bỗng cảm thấy tim mình se lại.

- Cậu đang làm gì ở đây? Nhã Kỳ hỏi, lạnh lùng.

- Hết rồi, thật sự hết rồi. Minh Thư khẽ nhìn vào ánh mắt của Nhã Kỳ lúc này.

- Cậu có biết tớ rất lo lắng cho cậu?

Minh Thư không đáp.

- Đi về thôi. Nhã Kỳ cúi xuống, kéo Minh Thư. Cô không nhúc nhích.

- Anh ấy nói chia tay với tớ rồi... anh ấy nói tớ hãy quên anh ấy và sống tốt. Minh Thư nói như làm nhảm một mình. Còn Nhã Kỳ thì cô như khựng lại.

- Anh ấy không còn yêu tớ nữa rồi. Thật sự không còn gì nữa để có thể níu kéo nữa rồi.

Nhã Kỳ vòng tay ôm lấy Minh Thư. Và giờ đây không chỉ có mình Minh Thư khổ mà Nhã Kỳ cũng vậy nhìn Minh Thư suy sụp như thế này cô cũng đau lắm chứ.

- Tớ và anh ấy thật sự đã không còn gì để hy vọng nữa rồi. Minh Thư chợt òa khóc.

Con đường từ lúc nào đã vắng bóng người, chỉ còn lại Minh Thư và Nhã Kỳ.

Mưa trắng xóa hòa vào bóng đêm khiến cho trời trở nên lạnh hơn, thật sự rất lạnh.

Phải vất vả lắm Nhã Kỳ mới đưa Minh Thư về tới khu căn hộ được.

Minh Thư như yếu dần và nước mắt trên má cô hòa lẫn vào nước mắt khiến cho Nhã Kỳ cũng không thể biết được là cô đang khóc hay là do nước mưa. Nhưng nhìn Minh Thư lúc này thật sự rất suy sụp.

Cô khẽ liếc nhìn lọ thuốc ngủ đặt trên bàn, thứ thuốc này vốn không tốt đẹp gì, nhưng trong hoàn cảnh này cô chỉ nghĩ đến mỗi nó là có khả năng trấn an Minh Thư. Bởi thứ thuốc này cũng đã từng giúp Nhã Kỳ có thể chợp mắt được.

Dẫu biết chắc rằng sáng mai thức dậy chắc chắn Minh Thư sẽ thất thần như người mất hồn, nhưng so với việc hoảng loạn và khóc đến cạn cả nước mắt thì vẫn tốt hơn nhiều.

- Hết rồi, thật sự hết rồi.

- Anh ấy nói chia tay với tớ rồi... anh ấy nói tớ hãy quên anh ấy và sống tốt. Minh Thư nói như làm nhảm một mình.

- Anh ấy không còn yêu tớ nữa rồi. Thật sự không còn gì nữa để có thể níu kéo nữa rồi.

Như nhớ lại những câu nói lúc nãy của Minh Thư, Nhã Kỳ khẽ suy nghĩ.

- Hết ư?

- Không lẽ cậu và Kelvin đã hết rồi. Nhã Kỳ chột đau lòng thay khi nghĩ đến chuyện này.

Nhã Kỳ đưa tay vuốt sợi tóc mai vương trên mặt Minh Thư, ánh mắt u ám.

- Ngủ ngon.

Minh Thư sau đó, bị sốt rất cao.

Chương 64

Minh Thư nằm trên giường, ngay cả trong vô thức cũng nắm chặt lấy tấm chăn, môi cắn chặt lấy môi, dường như trong cơn bệnh, cô đã gặp phải điều gì đó kinh hoàng lắm, sợ hãi lắm, thế nhưng miệng vẫn không thoát ra một tiếng kêu nào.

Mái tóc vẫn ướt sũng nước mưa.

Toàn thân cô nóng rực, nhưng bên trong lại run rẩy đáng thương. Không rõ mình đang gặp phải điều gì trong cơn mê man ấy, chỉ biết rằng trái tim rất đau.

Nhã Kỳ mang thuốc và cháo vào phòng, thấy cánh cửa mở toang hoang thì vội vã đến đóng lại, phát hoảng khi thấy Minh Thư nằm trên giường run rẩy, đôi má đỏ ửng lên, cả thân người nóng bỏng.

Đến chín giờ sáng, sau một hồi chăm sóc cật lực, Minh Thư mới hạ sốt, ngoan ngoãn nằm yên, Nhã Kỳ thở phào nhẹ nhõm.

Lúc Minh Thư tỉnh dậy thì mặt trời lên đã rất cao, dấu hiệu của một đêm mưa dữ dội đã không còn, nhưng trên những chiếc lá vẫn còn lại những giọt nước mưa.

Mưa như làm cho mọi người được gột rửa đi tất cả mọi thứ để bắt đầu lại những ngày mới và có lẽ cô cũng vậy.

Cổ họng bỏng rát không nói nên lời, Minh Thư tự sờ lên trán mình, người cô vẫn còn chưa dứt cơn sốt. Bàn chân đặt xuống nền nhà lạnh lạnh, Minh Thư bước ra ngoài, cả căn nhà trống rỗng không một bóng người. Cô cất tiếng gọi Nhã Kỳ thì phát hiện cổ họng mình đã khản đặc, nói không ra tiếng, thỉnh thoảng còn bật lên cơn ho.

Trên chiếc tủ lạnh trong bếp, có một mẫu giấy ghi nhớ màu vàng được dán lên trên đó với nét chữ viết vội của Nhã Kỳ, báo rằng cô đi siêu thị, dặn Minh Thư ở nhà tỉnh dậy thì uống sữa và uống thuốc. Bên cạnh còn đặt mấy vỉ thuốc, trên mỗi vỉ đều cẩn thận ghi liều dùng. Còn có một cốc sữa ấm rất ngon lành, Minh Thư mỉm cười ngồi xuống, đưa lên miệng uống cạn.

TRƯỜNG QUÝ TỘC.

Mọi người bắt đầu bàn luận sôi nổi khi chỉ thấy mình Nhã Kỳ đi học...

Và ở phía sân sau của trường QUÝ TỘC.

Khuôn mặt Kelvin bị đánh lệch sang một bên.

- Nhã Kỳ, em... Thiên Bảo kinh ngạc gần như không tin nổi. Anh nhìn má trái của Kelvin hằn lên vết tát đỏ ửng, trong lòng có chút không vui.

- Cậu xem lại bản thân mình đi. Nhã Kỳ vẫn nhìn xoáy vào Kelvin, cơn tức giận trong lòng đã khiến hình ảnh Thiên Bảo trong mắt cô như không còn tồn tại.

- Rốt cuộc đêm hôm qua cậu đã làm gì Minh Thư vậy? Cậu có biết cô ấy đã phải dầm mưa về? Có biết hôm nay cô ấy mê man đến không đi học được? Có biết cô ấy đã khóc bao nhiêu nước mắt vì cậu?

- Nhã Kỳ. Em nói gì thế? Thiên Bảo chau mày.

Kelvin dùng mu bàn tay quạt vết máu trên môi. Nhã Kỳ rất ít khi vì tức giận quá mà ra tay đánh ai. Nhưng một khi cô đã nổi giận, thì vết máu trên môi Kelvin quả thực vẫn còn nhẹ.

Cũng tốt. Kelvin đang cần một ai đó ra tay đánh cho mình tỉnh lại.

- Mình xin lỗi. Anh khẽ khàng nhắm mắt. Vết xót trên khoe môi sao có thể sánh được bằng nỗi đau đang giằng xé tim can anh lúc này. Một lời xin lỗi nào có thể sửa chữa hết lỗi lầm anh đã gây ra. Ngược lại, nó còn khiến tim anh càng đau thêm ấy chứ.

Nhã Kỳ nhắm mắt, cơn thịnh nộ trong người cũng vì thế mà nén xuống được một chút.

Nhã Kỳ quay người bước ra khỏi sân thượng. Gió thu ngày một lạnh dần.

- Rốt cuộc đã có chuyện gì? Thiên Bảo khuôn mặt tối sầm mất một nửa, anh hỏi Kelvin.

- Thật sự đã hết rồi, không còn gì để luyến tiếc nữa rồi, phải buông tay thôi. Hai chân của Kelvin như khụy xuống nền cỏ.

Mọi chuyện không thể nào quay lại vị trí ban đầu được nữa rồi... phải nên dừng lại tại đây thôi. Để cho cả hai sẽ không ai phải đau khổ thêm nữa.

- Tụi bây nghe gì chưa. Tin cực hot đấy... Học sinh một.

- Chuyện gì nữa... Học sinh hai.

- Nhanh lên confession đi... Học sinh ba.

KELVIN VÀ MINH THƯ ĐÃ CHIA TAY KHI KELVIN VÀ MINH THƯ ĐĂNG TẢI STATUS.

- Nhất định em phải sống thật tốt và thật hạnh phúc... với Minh Thư.

- Khi ở bên người con gái ấy, liệu anh có còn nhớ đến em, có gọi điện cho em, hay chỉ cảm thấy em là một gánh nặng?... Với Kelvin.

P/s: sự thật hai người chia tay đã được chứng minh và nó là sự thật...

14.062 like 6.719 cmmt khoảng 15 phút trước.

- Thật không vậy ad...

- Ôi hai người đẹp đôi vậy mà.

- Dụ gì nữa đây.

- Mình thật sự rất ngưỡng mộ hai người mà.

- Có người thứ ba à.

- Hèn gì sáng nay Minh Thư không đi học...

- Vậy mà mình cứ nghĩ là Kelvin chọn Minh Thư.

- Mình thật sự chia buồn.

- Nhìn Kelvin không được vui lắm.
- Hy vọng hai người sẽ quay lại.
- Mình còn nghĩ đây là tin vịt.

Và ở đâu đó Gia Huy và Nhã Kim đây thắc mắc đọc những tin này... nhưng cả hai chắc cũng đã hiểu được nguyên nhân của sự chia li này.

Kết quả của sự xuất hiện người thứ ba.

Và mọi người trong trường bắt đầu dòm ngó anh hơn. Sự cảm thông, sự tò mò tất cả đều được bộc lộ rõ qua những ánh mắt của tất cả học sinh trong trường đang dành cho Kelvin lẫn Minh Thư.

TẠI CĂN TIN.

- Em vẫn ổn chứ. Gia Huy vội lên tiếng khi thấy Kelvin bước vào.

Kelvin như muốn trốn tránh lấy câu hỏi này vì thật sự trong tim anh không hề ổn một chút nào, thật sự không thể ổn được.

Chỉ là cái ánh mắt Kelvin nhìn Gia Huy như để làm giảm đi sự lo lắng trong Gia Huy.

Nhưng như vậy cũng đã đủ để cho Gia Huy hiểu tâm trạng của Kelvin lúc này.

Vì hơn ai hết Gia Huy hiểu được câu chuyện tình của Kelvin và Dị Hiền. Bởi Gia Huy và Kelvin đã quen nhau đã gần 10 năm rồi. Như vậy cũng đủ để cả hai hiểu rõ nhau hơn. Bởi vậy nên Kelvin luôn xem Gia Huy như một người anh trai.

- Mọi chuyện rồi sẽ qua thôi. Em nhất định phải mạnh mẽ lên. Nhã Kim cũng chỉ có thể trấn an thêm cho Kelvin mà thôi. Vì giờ đây Kelvin là người cần phải mạnh mẽ hơn ai hết.

- Em sẽ cố gắng. Chỉ là câu nói đó nhưng nói vậy thôi chứ ai cũng hiểu được tâm trạng của Kelvin lúc này, làm sao mà ổn được cơ chứ. Phía trước anh là bao nhiêu chông gai đang chờ đợi anh bước đến.

Phải hy sinh tình yêu của mình để có thể hoàn thành tâm nguyện cho người con gái ấy thật sự chuyện này giống như một cú sốc với anh nhưng ngoài việc đó ra anh không thể làm gì khác được.

Đã đến lúc anh vì cô rồi...

Kelvin đứng giữa phòng, quay lưng lại với cánh cửa vừa mở. Bàn tay anh mãi miết vuốt ve trên màn hình điện thoại, nơi có hình ảnh của một cô gái mà có lẽ suốt đời này anh sẽ không thể nào quên được.

Nụ cười của cô rất hạnh phúc.

Một vòng tay cuống quýt ôm lấy anh từ đằng sau, Kelvin không quay lại, màn hình điện thoại chợt vụt tắt.

- Kelvin, tại sao anh lại đồng ý?
- Dị Hiền tựa vào lưng anh, hỏi.
- Chẳng phải đó là điều em muốn sao?
- Nhưng anh không hề muốn mà.
- Chẳng quan trọng.
- Kelvin à... Dị Hiền vẫn ôm chặt lấy anh.
- Em sẽ mãi yêu anh dù có chuyện gì đi nữa.

Đôi mắt Kelvin bỗng có cảm giác thật thê lương và buồn bã biết bao. Thật sự thì chuyện gì đến cũng phải đến thôi. Và anh cũng sẽ phải chấp nhận chuyện này. Bởi anh đã nợ Dị Hiền quá nhiều rồi. Lúc trước cứ ngỡ rằng cô đã bỏ anh mà ra đi để tìm kiếm một hạnh phúc mới nên anh mới ghét cô và đã lỡ trao trái tim mình cho người khác nhưng nào ngờ sự thật không như anh nghĩ.

Sự thật phũ phàng mà.

Đã đến lúc anh phải làm điều này vì cô một lần trước khi cái hy vọng ấy sụp đổ hoàn toàn.

Nhưng còn cô gái ấy, người mà giờ đây anh yêu thương sâu đậm sẽ phải như thế nào?

- Dị Hiền.

Kelvin quay người lại.

- Em không biết mình đã yêu anh từ ngày nào tháng nào, chỉ biết rằng mẹ em đã nói chúng ta sau này là vợ chồng. Em đã rất vui, và mặc định vội vàng rằng em là vợ anh, giống như lúc chúng ta còn ở Mỹ thật vui biết bao.

- Nhưng rồi cô gái đó cũng xuất hiện, Minh Thu. Em đã nghĩ rằng anh sẽ bỏ em và theo cô ấy vậy nên em luôn tìm mọi cách để hại cô ấy, nhưng dù em có làm gì thì anh cũng ở bên cô ấy. Đôi lúc em chợt cảm thấy tự ti. Chẳng lẽ tình cảm suốt bao năm qua của chúng ta lại không bằng thứ tình cảm nhất thời này của anh.

Ghen tị là không tốt đúng không anh? Bằng chứng là mọi nhát dao em đâm về phía cô ta đều được anh dịu dàng đứng ra bảo vệ. Em càng ghen tị hơn, thời gian cô ta quen biết anh không lâu bằng em, và chắc chắn cô ta cũng không yêu anh bằng em, lý do gì khiến anh lao ra bảo vệ cô ấy và yêu cô ấy nhiều như vậy?

- Kelvin, Dị Hiền ngược đôi mắt đẫm nước nhìn anh.

- Em không biết anh và Minh Thư vì lý do gì mà chia tay, nhưng có thể cho em một cơ hội không? Trước giờ em vẫn luôn đứng sau lưng anh nhìn anh và cô ấy hạnh phúc, liệu giờ, em có thể được anh yêu quý không? Em chấp nhận thứ tình cảm anh trao không bằng cô ấy, chỉ cần anh chịu san sẻ tình cảm của cô ấy sang cho em là em mãn nguyện lắm rồi. Em thừa nhận là mình có tham lam và trơ trẽn khi đầu tiên thì hứa giúp anh, sau đó lại đồng ý chuyện hôn sự này, hãy như những ngày mà chúng ta còn ở Mỹ được không. Thật sự giây phút ấy hạnh phúc biết bao.

- Kelvin. Cô khẩn khoản van nài. Cho dù anh vẫn tiếp tục coi em là công cụ để anh quên Minh Thư cũng được, tùy anh, coi em là cô ấy cũng được, em chấp nhận. Nếu sống dưới cái lốt của cô ấy mà được anh yêu thương, em cam tâm tình nguyện...

Giọng nói của cô mỗi lúc một run rẩy.

- Kelvin.

Cô quỳ xuống, đầu gối đập mạnh xuống nền nhà.

- Chấp nhận em, được không?

Ánh sáng xanh từ đôi mắt lóe lên sự kinh ngạc. Trong đó giờ đây run rẩy sự giằng xé, bàn tay nắm chặt lại. Dịu Hiền quỳ dưới chân anh, nước mắt theo dòng chảy xuống, lách tách dưới sàn nhà.

Chưa có người nào khiến cô khóc nhiều như anh.

- Làm như thế, em sẽ hạnh phúc chứ?

Hồi lâu, trong căn phòng vắng vắng tiếng anh.

- Có. Chỉ cần anh chấp nhận em, em sẽ hạnh phúc, rất hạnh phúc.

Cô chậm rãi khẳng định.

Chỉ cần như thế thôi?

Dịu Hiền, cô chỉ cần như thế là có thể hạnh phúc, vậy thì, chấp nhận cô, cũng có sao?

Bao nhiêu năm qua, anh chưa từng làm cô vui thực sự vào lúc nào cả. Chấp nhận cô, anh cũng chẳng còn gì để mất nữa.

Tất cả mọi thứ của anh, từ trái tim cho đến linh hồn, đã theo người con gái đó, bước ra khỏi cuộc đời anh mà biến mất rồi.

Quay trở về làm Vương Hoàng Nam của trước đây, bất luận thích hay không thích, vẫn im lặng chấp nhận và lặng lẽ hoàn thành.

Chương 65

Và anh sẽ cùng cô gái Đặng Dịu Hiền sống như những ngày mà hai người còn ở Mỹ...

Mưa bắt đầu rơi và nhấn chìm mọi vật... trời cũng đã cuối thu rồi nên những cơn mưa như thế này cũng không có gì ngạc nhiên nhưng sao mỗi khi mưa lại có cảm giác gì đó thật buồn bã cho sự chia ly đầy nước mắt.

- Nhã Kỳ cậu đi đâu vậy. Minh Thư cũng đã hạ sốt hơn cô lên tiếng khi thấy Nhã Kỳ chuẩn bị mở cửa và đi ra ngoài.

- Mình đi siêu thị mua một số đồ.

- Hay để mình đi cho. Mình có tí việc cần ra ngoài. Minh Thư ngồi bật dậy và dành đi với Nhã Kỳ.

Thấy Minh Thư cũng đã ổn hơn rồi nên Nhã Kỳ cũng mỉm cười để Minh Thư đi ra ngoài vì bây giờ Minh Thư nên ra ngoài sẽ tốt hơn là cứ ở mãi trong nhà.

Giương chiếc ô lên, Minh Thư đưa tay ôm lấy thân mình, đồng thời hơi khum lưng xuống. Cuối thu rồi, trời lạnh lên thấy rõ. Hòa mình vào màn mưa trắng xóa, Minh Thư cảm thấy xung quanh mình, gió đông đã thổi ào ạt từng cơn.

Nước mưa bắn lên ướt sũng đôi dép, Minh Thư ngao ngán.

Đưa tay chạm vào cánh cổng sắt đen ướt lạnh, Minh Thư rùng mình kéo nó ra. Cô hơi giật mình khi thấy qua màn nước mưa nhòe nhoẹt, một bóng người đang đứng bên ngoài, không ô dù, quay lưng về phía cô.

- Điên sao? Mưa lạnh thế này, đúng là đầu óc không được tỉnh táo đó mà. Cô tự lảm bảm một mình.

Cô vốn rất tò mò, và thực sự là khá thương cảm đối với thân ảnh giống như đang run lên dưới màn mưa. Vì cô cũng đã từng như vậy cơ mà.

- Này, bạn gì ơi! Nếu muốn trú mưa, hãy vào mái hiên chứ?

Người kia quay đầu lại. Là một chàng trai.

Minh Thư cảm thấy trái tim mình vừa bị chính mình đánh mạnh vào.

Mày đúng là đồ ngốc Minh Thư ạ. Mày ngốc đến nỗi không thể tự cưỡng lại sự tò mò đáng ghét của bản thân mà năm lần bảy lượt tự đưa mình vào hoàn cảnh trớ trêu.

- Sao anh lại ở đây? Sao lại đứng đây? Minh Thư nhíu mày, ánh mắt cố làm ra vẻ lạnh lùng thờ ơ.

- Em khỏe rồi à? Một câu hỏi khác, không liên quan.

- Có làm sao đâu mà không khỏe? Minh Thư cười.

- Em có chút việc gấp sau. Cô nhanh chóng tìm lý do để tránh mặt anh lúc này.

Vội vàng bước qua Kelvin, tay cầm ô của Minh Thư gần như muốn run lên. Đôi mắt bỗng cay xè.

Mái tóc đen tuyền của Kelvin ướt sũng, anh dùng bàn tay lạnh ngắt giữ Minh Thư lại.

- Không thể cho anh được nhìn em một chút sao?

Trái tim này yêu anh sâu sắc.

Anh có thấy sự do dự của em.

Em nhớ anh đến phát điên.

Người chỉ luôn che chở cho em.

Người đã từng yêu em.

Nhưng sao giờ đây chúng ta xa lạ đến thế.

Khoảng cách ấy thật sự ngày càng dài.

Và em biết là mình sẽ khó vượt qua được sự cô đơn của cuộc sống không anh.

Minh Thư cảm nhận thấy trên má mình có vài giọt nước ấm nóng. Cô biết mình lại không thể điều khiển được cảm xúc của mình nữa rồi.

Nếu là trước kia thì anh sẽ là người lau những giọt nước mắt ấy cho cô nhưng giờ thì đâu phải. Cô phải tự lau thôi. Vì bàn tay ấy đã không còn thuộc về cô nữa rồi.

Đã là của người khác rồi!

Đêm nay không em.

Trời mưa lạnh ướt tim anh.

Từng bước chân lang thang.

Con phố vắng tinh.

Có lẽ giờ ta phải chia ly từ đây.

Dẫu biết trước sẽ phải chia tay như bây giờ.

Mà sao thời gian lại trôi nhanh quá.

Có ai đâu ngờ.

Anh sẽ không níu kéo thêm một lần nữa.

Bởi càng yêu em chỉ càng khiến em khổ đau.

Những giọt nước mắt lại bắt đầu rơi nhiều hơn.

Minh Thư quay người lại, dùng khuôn mặt đầm nước nhìn anh, mỉm cười.

- Đã nhìn rõ chưa. Nước mắt hòa lẫn vào nước mưa khiến cho cô cũng không thể biết được rằng nước mắt của mình và của anh rơi nhiều như thế nào.

Anh không hề kinh ngạc, vờn mạc như bị ai đó đang tâm xé nát, đôi mắt trống rỗng.

Màn mưa không ngừng gào thét, nhưng xen lẫn giữa từng hạt mưa vẫn là những giọt nước mắt đau lòng.

Em yêu anh hơn thế, nhiều hơn lời em vẫn nói.

Để bên anh em đánh đổi tất cả bình yên.

Em có thể làm gì đây?

- Anh ở đây làm gì?

- Anh muốn thử cảm giác của em... vào hôm trời mưa ấy.

Minh Thư thần thờ. Đêm hôm ấy... đôi với cô... thật sự rất tội tệ và khủng khiếp.

- Anh thấy thế nào?

- Quả thực rất đau.

Chiếc ô trên tay cô rơi xuống.

Vũng nước bắn tóe lên. Cảm giác giá lạnh bao phủ lấy bờ vai Minh Thư.

- Anh thực sự cảm thấy đau sao? Cảm giác của em hôm ấy, anh thực sự có thể cảm nhận được sao?

Minh Thư hét lên. Tiếng mưa gào thét bên tai cô. Đáng sợ hết như tiếng mưa đêm ấy.

- Không. Anh chợt cười, nụ cười khó hiểu.

- Làm sao anh có thể cảm nhận được chứ? Bởi mỗi khi nghĩ đến việc em khóc, anh lại cảm thấy mình giống như đã chết đi cả ngàn lần rồi. Đau gấp trăm ngàn lần cái lạnh của cơn mưa này.

Minh Thư bật cười, mưa lại làm nhòe đi nụ cười.

- Anh xin lỗi...

Tiếng cười len lỏi giữa màn mưa nhỏ dần, Minh Thư thất thần, bật khóc. Cô cúi mặt xuống, gào khóc thật lớn. Tiếng khóc như vang vọng lên tận trời xanh, mạnh mẽ xé toạc và át cả tiếng mưa xối xả.

Kelvin nhìn cô, không thể gọi là đau đớn nữa, cái trong lòng anh lúc này...

Anh tiến đến gần Minh Thư, bước đi của anh thật chậm. Bàn tay lạnh ngắt choàng qua vai Minh Thư, ôm cô vào lòng. Anh không khóc, vì đến nước mắt cũng chẳng đủ để nói lên nỗi đau trong trái tim anh.

Minh Thư vẫn khóc, cô gục đầu vào vai anh, đôi tay buông thõng. Nước mưa làm trôi đi những giọt nước mắt vừa chảy ra khỏi mắt, nhưng sao có thể rửa trôi

đi vết thương và vết máu trong lòng người. Nỗi đau vỡ òa, cô khóc lớn hơn, tiếng khóc khiến lòng người day dứt.

Người đó tựa đầu vào vai cô, vài lọn tóc ướt tiếp xúc với da thịt cô khiến Minh Thư cảm thấy lạnh lạnh.

Vòng tay siết lấy eo cô hơn, người đó tham lam hít lấy mùi thơm từ người Minh Thư.

- Kelvin, Minh Thư gọi khẽ.

- Anh nhớ em. Tiếng nói nhỏ đong đầy yêu thương rót nhẹ vào tai Minh Thư.

- Bỏ em ra đi.

- Không.

- Dịu Hiền...

- Không quan tâm...

Minh Thư im lặng, cái cảm giác này cô mong chờ biết bao, cô thích được ôm lấy anh, tựa đầu vào ngực anh và... khóc ướt áo anh.

- Minh Thư... đừng suy nghĩ gì cả, đừng suy nghĩ bất kỳ điều gì...

- Kelvin...

- Em không cần tin ai cả, chỉ tin anh thôi, chỉ nhìn vào mắt anh thôi. Kelvin xoay người Minh Thư lại đối diện mình, cho mắt cô nhìn vào mắt anh đúng như lời nói. Ai cũng có thể khóc, nhưng em thì không được. Em không được phép khóc, vì anh... sẽ rất đau lòng.

Minh Thư cúi gằm mặt xuống, cố gắng không để anh thấy mắt cô đang nhòe đi.

- Kelvin, em là người đến sau, là người thứ ba xấu xa xen vào mối quan hệ giữa anh và Dịu Hiền, em không thể ở bên anh được. Minh Thư ngược lên nhìn anh, và mặc dù đã kiềm nén thế nào đi nữa, nước mắt cô không thể không rơi.

- Minh Thư... em nói gì thế?

- Kelvin, coi như em xin anh đi. Minh Thư nắm lấy tay Kelvin, từng giọt nước mắt rơi xuống như từng nhát dao đâm vào tim anh, và như xát muối vào tim cô. Hãy đối xử tốt với Dịu Hiền một chút, cô ấy đã yêu anh rất nhiều, là thanh mai trúc mã, là mối tình đầu, em không đủ can đảm để sánh với cô ấy, em không muốn là người đi cướp tình yêu của người khác... chúng ta chỉ mới bắt đầu nên có thể kết thúc dễ dàng nhưng anh và Dịu Hiền thì không thể.

Từng lời nói ấy cô nói ra một cách khó khăn nhưng cô phải đành chấp nhận buông tay và tạm biệt anh.

Những lời cuối cùng trong câu nói của Minh Thư như bị kích động, tiếng nói thảm thiết xen với tiếng nấc nghẹn đau đớn. Đau đớn cho cả cô. Đau đớn cho cả anh.

- Minh Thư... xin em đừng nói những lời như thế có được không? Kelvin đau xót nhìn cô. Tình cảm anh dành cho Dịu Hiền là tình cảm của ba năm trước, và bây giờ thì nó đã phôi phai. Người anh yêu là em, em phải hiểu điều đó chứ!

Đã nói là anh sẽ quên đi cô nhưng giờ đây anh đang níu cô kéo cô chẳng? Thật sự anh không thể dối lòng mình mặc dù đã cố cầm cự.

- Không, em không hiểu. Cô lắc đầu.

- Nhưng cô ấy vẫn yêu anh sâu đậm. Anh không được làm như thế, không được làm cô ấy tổn thương!

- Tình cảm không thể ép buộc, anh có ở bên, thì anh và cô ấy đều không hạnh phúc, em có cần thiết phải đẩy người mình yêu ra xa như vậy không?

Minh Thư kéo giạt tay về.

- Đúng rồi, là có em ở đây... có em ở đây nên anh mới không ở bên cô ấy. Vậy từ nay em không gặp anh nữa... em không đến làm phiền anh nữa... hãy để cho Dịu Hiền toàn tâm toàn ý yêu anh và chăm sóc anh. Mọi tình đầu của hai người sâu đậm như vậy, chắc chắn chỉ vì khoảng cách thời gian mới khiến anh thay đổi. Chỉ cần cô ấy ở bên anh, mọi thứ sẽ quay trở về như ba năm trước, như ngày chưa có em!

- Kelvin. Cô khẽ gọi tên anh.

- Anh có yêu em chứ? Với đôi mắt nhạt nhòa vì nước mắt cay, Minh Thư hỏi anh.

- Có.

- Sẽ nhớ đến em chứ?

- Ừ.

- Nhớ nhé?

Một nụ cười buồn, nở ra giữa những giọt nước mắt...

- Ừ.

- Em đi đây. Bước chân của cô nhanh chóng quay bước đi trong màn mưa.

Chỉ cần câu nói đó của anh thôi. Như vậy cô cũng cảm thấy xứng đáng cho tình cảm của mình rồi. Đã đủ.

Minh Thư từ từ quay người.

Cho dù có chết đi ngay lúc này, thì mãi mãi, hình ảnh Minh Thư quay lưng đi, âm thầm sánh bước cùng những giọt nước mắt, sẽ in trong tim Kelvin, sẽ dần vạt và làm trái tim anh đau đớn biết nhường nào.

Dù anh có chết đi, cũng chẳng thể đổi được lại những giọt lệ của cô.

Tạm biệt.

Người em đã từng yêu.

Người mà em sẽ mãi khắc ghi trong lòng.

Nhớ nhé.

Hãy nhớ đến em.

Người đã từng yêu anh rất sâu đậm.

Chương 66

- **X**in em... anh xin em... đừng bao giờ rơi nước mắt.

- Đừng tha thứ cho anh.

- Đừng trở về bên anh.

- Đừng tiếp tục yêu anh.

- Vì lỗi do anh, đã đánh mất em.

Nước mắt vẫn không ngừng chảy trên đôi má Kelvin.

Tiếng khóc nức lòng như gào xé tim anh lại vang lên một cách đau lòng.

- Minh Thư... anh yêu em.

Lần cuối cùng hãy để anh nói câu này với người con gái anh yêu và anh sẽ cảm thấy có lỗi suốt đời.

Minh Thư giật mình ngược lên, nước mắt vẫn chưa khô.

Vẫn chỉ là tấm lưng của Minh Thư quay lại với anh.

Nước mắt rơi...

Minh Thư, tạm biệt em.

“Lần cuối cùng chúng ta nói chuyện đây sao, nhất định câu nói đó em sẽ mãi ghi nhớ. Với em như vậy là đủ rồi. Tạm biệt anh người mà em luôn yêu thương sâu đậm. Chỉ ngày hôm nay em cho phép mình làm như vậy thôi. Và ngày mai trở đi chúng ta sẽ là hai con người xa lạ với nhau. Thật sự không quen biết.”

Lần này Minh Thư không dám mưa nữa, cô nhanh chóng trở về phòng và thả mình xuống giường. Một giọt nước mắt rơi xuống, cô cắn môi quay lên giường, thả sập người xuống, tay vẫn nắm chặt tấm ảnh cũ nát, như nắm chặt cái ký ức xưa cũ đã trôi qua hàng chục năm. Tấm ra giường bị cô nắm lại nhàu nhĩ, nước mắt thấm ướt nó, nhưng tuyệt nhiên không để lộ tiếng nức nào. Cũng may là

Nhã Kỳ đã ra ngoài nên bộ dạng của Minh Thư lúc này Nhã Kỳ không thể thấy được.

Những giọt mưa bắt đầu rơi nặng hạt hơn, nó như làm cho khước mắt ai đó lại trở nên cay hơn. Trên con đường dài lại có thân ảnh của một người con trai khuôn mặt tái nhợt đang bước từng bước một cách khó khăn trên đường.

Sự đau đớn, thất vọng lại cứ thế mà tuôn trên người anh, thật sự đau buồn biết bao...

Mọi chuyện cũng đã kết thúc rồi.

Đôi lúc anh lại bật lên những nụ cười đầy khó hiểu, phải chăng anh đang tự mỉa mai bản thân mình, thật sự giờ đây anh đã mất hết phương hướng và niềm tin trong cuộc sống này rồi.

Thà rằng cô ghét anh, cô hận anh, như vậy có lẽ sẽ tốt hơn là cô cứ như vậy.

Cô càng buông tay một cách dễ dàng như vậy khiến cho anh càng cảm thấy có lỗi với cô nhiều hơn.

Đôi mắt lù về quá khứ, về những ngày mà anh và cô cùng nhau hạnh phúc, nhưng càng làm cho những thôi thúc có lỗi lại hiện về trong anh... sao lại đến nông nổi như thế này.

Làm sao để có thể xóa dần cô trong tim khi mà tâm trí anh không ngừng hướng về nơi cô...

Cả trái tim anh đã trao cho cô hết rồi và nó cũng đã chết theo cái ngày mà cô buông tay và rời khỏi anh rồi.

Thật sự đã không còn một chút hy vọng nào để mà quay lại.

Đôi chân chập chững bước không nổi của anh vô thức dừng lại... trước mặt anh giờ đây là hình ảnh của một cô gái đang giương ô và cô ấy tiến đến gần anh, cô giơ ô ra che cho anh. Để những giọt nước mưa sẽ không thể làm nhòe đi khuôn mặt anh lúc này, để cô có thể thấy được bộ dạng của anh lúc này. Nhưng sao cô lại đau lòng như thế.

- Về nhà đi anh. Tiếng của Dịu Hiền vang lên...

- Sao biết anh ở đây. Kelvin đưa ánh mắt về phía cô.

- Chỉ là tình cờ thôi.

- Hãy để em thay cô ấy chăm sóc và quan tâm đến anh được không. Dịu Hiền ngồi xuống và ôm anh vào lòng.

Con người này sao lại vô cảm đến như vậy, khoảng cách ấy đã xa dần theo thời gian rồi.

Anh đã từng thuộc về cô nhưng đã là ba năm trước rồi...

Và bây giờ không chỉ có Kelvin khóc mà cả Dị Hiền cũng vậy... khóc mắt cô đã nhòe đi từ lúc nào rồi... thật sự cay lắm.

“Anh đã không còn thuộc về cho riêng em nữa rồi, em cứ nắm lấy tay anh như vậy có phải là hạnh phúc không, liệu cái đó là hạnh phúc hay chỉ là sự ràng buộc khiến anh đau khổ như vậy.” Dị Hiền ôm anh vào lòng nước mắt cô cứ rơi nhòe trên má.

Thật sự đau lắm...

Mấy ngày sau...

Một ngày mới cũng đã đến, nắng trải dài trên từng góc ngách trường QUÝ TỘC. Thời tiết có vẻ khá hơn sau bao ngày mưa buồn bã. Nhưng sao tâm trạng của ai cũng không thể khá lên được.

Ai cũng đã đi học lại sao bao ngày nghỉ.

Minh Thư hôm nay lại đi học cùng Nhã Kỳ, còn Thiên Bảo thì đã sang Mỹ lo việc rồi.

Và chính vì điều đó càng khiến cho mọi người xôn xao bàn tán về tin đồn hơn... có lẽ ai cũng đoán được rằng tin đồn đó là có thật.

Nó càng được khẳng định hơn khi mọi người đều tận mắt chứng kiến hình ảnh của một chiếc xe limo đen tuyền đang tiến về bên trong sân trường.

Chiếc xe này đã quá quen thuộc với tất cả mọi người rồi nên không khó khăn khi đoán được chủ nhân của chiếc xe đó là ai.

Một cô gái mỉm cười rạng rỡ chào mọi người, bên cạnh là một chàng trai khuôn mặt vẫn thoáng chút buồn bã nhưng nó đều được cất giấu vào trong cái khuôn mặt lạnh lùng kia.

Và ai đó có thể nhận ra được.

Người con gái ấy nhanh chóng chạy qua khoác lấy tay anh đầy vẻ thân mật, và cũng chính hình ảnh ấy khiến cho ai đó như đau cắt từng mảnh trong tim.

Đôi mắt cô nhìn anh nhưng chỉ thoáng qua vì cô biết rằng anh đã chấp nhận được tất cả rồi, phải như vậy thì anh mới có thể hạnh phúc được.

Tạm biệt.

Bàn tay Kelvin cứ mặc cho Dị Hiền khoác lấy.

Anh cứ như một con robot âm thầm chịu đựng tất cả.

Cả hai người cùng bước đi và lướt dần sang Minh Thư và Nhã Kỳ. Và chỉ còn lại những ánh mắt dò xét nhìn Minh Thư.

- Minh Thư, cậu ổn chứ. Nhã Kỳ vỗ vai Minh Thư.

- Mình vẫn ổn mà. Minh Thư thoáng nở nụ cười nhưng cũng chỉ là nụ cười giả tạo đến nao lòng.

Chiếc bàn nơi cuối lớp nay đã không còn dành riêng cho hai con người đã từng hạnh phúc trong quá khứ rồi.

Nó lặng lẽ cô đơn đến đau lòng và xen lẫn cảm giác khó chịu.

Kelvin và Dịu Hiền cùng nhau ngồi vào chiếc bàn mà trong quá khứ Minh Thư và Kelvin cũng đã từng hạnh phúc như vậy.

Minh Thư và Nhã Kỳ ngồi sang chiếc bàn nơi cuối lớp khác. Nhã Kỳ rất tinh ý, cô đã để cho Minh Thư ngồi trong vì Nhã Kỳ rất sợ Minh Thư lại khẽ nhìn sang Kelvin và điều đó chỉ càng khiến cho Minh Thư cảm thấy đau lòng thêm mà thôi.

Đôi mắt Minh Thư vô thức lẩn tránh đi tất cả vì càng nhìn chỉ càng làm cho cô cảm thấy buồn thêm mà thôi.

Anh thật sự đã không còn là của riêng em nữa rồi.

Đôi mắt em mờ dần trong quá khứ.

Để mọi chuyện chỉ là một cơn mơ.

Một giấc mơ hạnh phúc đã từng tồn tại trong em.

Nhưng đã đến lúc phải nên tĩnh lại.

Để cho mọi chuyện sẽ quay lại như lúc ban đầu.

Lúc đó chúng ta chỉ là hai người xa lạ.

Xa lạ thật sự...

Kelvin nãy giờ nơi khoe môi anh không nhắc lên một tiếng nào, chỉ lặng lặng âm thầm chịu đựng tất cả. Và không ai biết rằng nãy giờ anh đang quan sát lấy thân hình người con gái ấy.

Thật sự rất thê lương và đau buồn.

Thật sự đau lòng lắm, nó khiến cho anh lại cảm thấy có lỗi với cô vô cùng.

THƯ VIỆN.

Minh Thư muốn tìm lại được cảm giác yên bình nên cô đã vào thư viện dúi đầu vào những cuốn sách để có thể quên đi mọi chuyện ở thế giới đầy cam go đó.

Ôm trong tay một chồng sách bước ra khỏi chiếc tủ đựng sách nó như làm cho Minh Thư không để ý đến mọi chuyện, đúng hơn là cô không thích quan tâm đến những câu chuyện khác hay là những ánh mắt luôn dò xét, tò mò về bản thân cô.

Một âm thanh của hai con người vô thức đụng nhau lại vang lên.

- Xin lỗi. Minh Thư lơ đãng, câu xin lỗi phát ra từ miệng nhạt nhẽo vô cùng. Ngồi xuống nhặt lại mấy cuốn sách vừa đánh rơi, cô cũng không buồn đưa mắt nhìn xem người vừa bị mình đụng trúng là ai.

- Em ốm à?

Tay Minh Thư đang chạm vào cuốn sách đột nhiên cứng đờ.

- Sao không trả lời anh? Em ốm à? Minh Thư?

Bàn tay vội vàng nhặt nhanh lại mấy cuốn sách. Minh Thư ôm chồng sách vào lòng, mím môi đứng dậy, bước qua Kelvin. Từ đầu đến cuối không liếc nhìn Kelvin lấy một cái. Mắt cô đã rất lắm rồi, và cô không muốn cho nó phải chảy thêm nước mắt nữa. Tiếng “kiềm nén” vang vọng trong đầu cô cả chục lần, nhưng sao sống mũi cứ cay cay.

Chính vì cô sợ mình sẽ không thể nào cầm lòng nổi nên cô đang cố gắng kiềm chế cảm xúc của mình. Ít ra để anh thấy rằng cô đang mạnh mẽ.

- Minh Thư. Kelvin níu tay Minh Thư lại. Nhưng cô đã nhanh chóng giật tay mình lại.

- Tránh ra. Cô lạnh lùng nói hai từ đó với anh. Nhưng ánh mắt cô lại đảo về phía của chiếc tủ sách.

Thôi rồi! Lần này đi rồi!

Minh Thư nhắm chặt mắt lại, chỉ nghe một tiếng.

“Ràmmmmm.”

Và tiếng hét rú lên của những học viên. Cô hoảng loạn chỉ biết nằm im tại chỗ.

1s... 2s... 3s...

Có phải cô chết rồi không? Sao không thấy đau gì cả vậy nhỉ?

Ngước lên, đôi mắt cô thực sự không thể mở to hơn được nữa, trước mắt cô là...

Kelvin đang ôm lấy Minh Thư, che cho cô khỏi những kệ sách nặng nề vừa đổ xuống, đôi mắt anh nhắm nghiền. Minh Thư tim đập thình thịch khi thấy trên thái dương anh, một dòng máu đỏ từ từ chảy xuống.

- Kelvin... Cô hoảng hốt.

Kelvin vẫn nằm im, không nhúc nhích.

Vừa nhìn thấy Kelvin nằm bất tỉnh, từng người họ không hện mà mặt mũi cùng tái mét.

- Kelvin... tiếng của Gia Huy từ đâu đi tới. Anh nhanh chóng chạy lại cùng những học viên khác đỡ cái kệ sách đó lên.

Gia Huy chạy vội lại nâng Kelvin lên, nhanh nhẹn đưa anh ra ngoài, những người kia cũng vội chạy theo. Để lại Minh Thư cùng những học viên khuôn mặt thất sắc.

Minh Thư lê bước chân tiến về phía phòng học, khuôn mặt hiện rõ vẻ ảo não. Cô... thực sự đang lo cho Kelvin. Dòng máu chảy từ thái dương của anh xuống đủ cho cô biết vết thương không nhẹ nhàng gì. Hơn nữa... hơn nữa lại là vì cô, vì che chở cho cô. Trong đầu cô vẫn còn in rõ hình ảnh của anh lúc ấy, có vẻ đau đớn, rất đau đớn. Cô cắn mạnh môi.

Nhã Kỳ vừa nhìn thấy cái thân ảnh Minh Thư thất thần trở về lớp thì chạy vội ra, vẻ mặt hoảng hốt:

- Minh Thư, cậu biết gì chưa? Kelvin bị thương đó. Mình mới nghe mấy nữ sinh kia nói xong.

Minh Thư nhìn Nhã Kỳ, mệt mỏi gạt tay cô ra:

- Mình biết rồi.

- Sao cậu biết? Nhã Kỳ tròn mắt.

- Lát kể đi, mình hơi mệt.

Minh Thư bước nốt những bước cuối cùng vào trong lớp, để lại Nhã Kỳ khuôn mặt ngây ngô không hiểu gì.

- Kelvin anh có sao không vậy. Dịu Hiền nắm lấy bàn tay của Kelvin. Vẻ hốt hoảng cùng với khuôn mặt tái nhợt của Dịu Hiền lúc này đang thể hiện một cách rõ nét trên gương mặt cô.

Làm sao có thể không lo lắng khi cô nhìn Kelvin ra nông nổi như thế này.

Chương 67

Và có lẽ cô cũng đã hiểu được nguyên nhân của cái vết thương đó, bởi tin tức vốn rất nhanh cơ mà. Và nó cũng rất nhanh chóng lên trang confession của trường.

KELVIN VÌ ĐỠ CHIẾC KỆ SÁCH CHO MINH THƯ NÊN ĐÃ BỊ THƯƠNG Ở VÙNG ĐẦU.

P/S: không biết mối quan hệ của hai người là sao đây.

5.824 like 3.719 cmmt khoảng 5 phút trước.

Nỗi buồn chất chứa hòa lẫn vào nước mắt lại rơi trên má của Dịu Hiền.

Cô đã nói rằng chỉ cần có anh ở bên thì cô nhất định sẽ được hạnh phúc nhưng tại sao giờ đây khi mà thân xác anh đã thực sự thuộc về cô, thì cô vẫn chưa thấy mình hạnh phúc mà còn ngược lại. Cảm giác đau buồn lại cứ thay nhau trong cô. Thật sự đau lắm nhưng dù sao thì cô cũng không thể buông tay anh được.

Liệu tình yêu của cô có thể làm anh quay trở lại là anh của ba năm trước không?

Hay vẫn là anh như bây giờ luôn để trong lòng về một hình ảnh của một người con gái khác.

- Minh Thư vẫn ổn chứ. Nơi căn tin mọi người lại xôn xao với nhau.

- Cô ấy có lẽ vẫn chưa lấy lại được thăng bằng. Nhã Kỳ nói nhưng ánh mắt cô khi nhắc đến những chuyện này lại có cảm giác buồn bã thê lương biết bao.

- Có cách nào giúp Minh Thư quên đi được chuyện này không. Nhã Kim cũng không biết làm gì hơn vì cô hiểu cảm giác của Minh Thư lúc này.

- Hay là chúng ta khuyên Minh Thư trở về Mỹ. Để cho nó có thể quên đi mọi chuyện ở đây. Như vậy cũng tốt cho Kelvin nữa. Gia Huy mím môi.

- Nhưng Minh Thư sẽ không quay trở về đâu. Có khi về bên đó không ai ở bên cậu ấy còn trở nên thậm tệ hơn. Nhã Kỳ chơi với Minh Thư từ nhỏ nên cũng có thể hiểu được tính tình của Minh Thư.

- Hy vọng Minh Thư sẽ ổn thỏa. Và Kelvin cũng vậy. Gia Huy cảm thấy thật xót thương cho câu chuyện tình của Kelvin và Minh Thư.

Nếu như là trước kia thì giờ đây mọi người đã kéo nhau đến thăm Kelvin nhưng ai cũng biết được rằng Dị Hiền sẽ ở đây nên mọi người không thích đối mặt với cô. Vậy nên ai cũng ở đây cầu mong anh sẽ không sao...

Đôi mắt Kelvin dần dần mở ra sau một hồi nhắm lại... mọi vật bắt đầu tỉnh hơn trong ánh mắt của anh.

- A... đầu... anh... Kelvin ôm lấy đầu mình. Dường như cơn đau vẫn còn trong anh.

Và trong kí ức của mình anh như nhớ lại được điều gì đó.

- Tránh raaa.

Thôi rồi! Lần này đi rồi!

Minh Thư nhắm chặt mắt lại, chỉ nghe một tiếng.

“Ràmmmm.”

Và tiếng hét rú lên của những học viên. Cô hoảng loạn chỉ biết nằm im tại chỗ.

- Minh Thư... em... Kelvin bỗng lên tiếng...

Và chính vì câu nói đó của anh lại khiến cho người con gái đó như cảm thấy tim mình đang nứt dần ra.

Nãy giờ người luôn ở cạnh quan tâm đến anh là cô, người sợ hãi lo lắng cho anh cũng là cô nhưng sao khi tỉnh dậy khoe môi anh lại bật lên hai chữ “Minh Thư”. Chẳng lẽ ngay cả trong mơ anh cũng mơ thấy cô. Hay là do hình ảnh của Minh Thư trong anh rất sâu đậm.

Cô và anh yêu nhau cũng lâu hơn anh và Minh Thư. Nhưng chẳng lẽ thời gian dài như vậy cũng không thể khiến cho anh dành cho cô một vị trí nào sao. Ngay cả khi san sẻ cô cũng không thể có được một góc nào trong tim anh.

Phải chăng câu chuyện tình yêu của anh và cô đã được anh xóa dần trong ba năm. Và thay vào đó là hình ảnh của một người con gái khác.

- Lúc nào anh cũng chỉ biết có cái tên “Minh Thư” thôi. Rồi cuộc anh xem em là gì của anh. Dị Hiền không thể nào chịu đựng thêm.

- Anh xin lỗi. Kelvin chợt nhận ra từ lúc cô về nước anh chưa làm gì để cho cô vui cả, ngược lại anh còn làm cho cô phải rơi nước mắt nhiều hơn.

Và đã đến lúc anh nên trở về là Vương Hoàng Nam của ngày xưa. Người mà luôn yêu Đặng Dị Hiền.

- Mẹ con sẽ đính hôn với Dị Hiền. Chỉ nói một câu với mẹ mình anh nhanh chóng hạ chiếc điện thoại trên tay mình xuống.

Câu nói đó vừa vang lên, bà Vương cùng với những người trong Vương gia nhanh chóng từ Mỹ bay trở về Việt Nam để chuẩn bị hôn lễ cho con trai bà.

Nỗi đau hòa lẫn vào nỗi buồn đang được Kelvin chôn chặt sâu trong trái tim của mình.

Tạm biệt...

Tối đến mưa lại rơi nhè đi khiến cho tâm trạng của mọi người càng trở nên buồn bã hơn.

Khó khăn lắm Nhã Kỳ mới rủ được Minh Thư ra ngoài ăn tối với mình, mặc dù trời lúc này đang mưa nhưng cô vẫn muốn Minh Thư ra ngoài hơn là cứ ru rú trong nhà.

Nhưng mưa ngày một nặng hạt hơn...

Quần áo hai người lâm tím ướt, Minh Thư hơi lạnh.

Nhã Kỳ bước đi đằng trước, chợt khựng lại, sau đó quay người bước ngược ra khỏi quán hủ tíu.

- Minh Thư, sang quán khác thôi.

- Sao thế? Minh Thư không hiểu gì.

- Nhanh lên, quán này không ăn được. Nhã Kỳ nắm tay Minh Thu, kéo ra ngoài.

- Nhưng bên ngoài đang mưa. Cô đánh mắt về phía cánh cửa kính, bên ngoài, những hạt mưa liên tục quật tới tấp vào mặt kính, chứng tỏ mưa mỗi lúc một to.

- A, Minh Thu, Nhã Kỳ.

Một giọng nữ lạnh lạnh vang lên, Minh Thu sững người.

Ở chiếc bàn chính giữa của quán cháo, có một đôi nam nữ đang ngồi, cô gái rất xinh đẹp đang tươi cười vẫy gọi Minh Thu và Nhã Kỳ.

Cô gái với mái tóc được uốn bới cao lên để lộ khuôn mặt tròn trịa cùng làn da mịn màng của cô. Và ngồi bên cạnh là chàng trai với mái tóc màu đen tuyền đang lặng lẽ ngồi đó, ánh mắt anh lại nhìn ngắm những thứ bên ngoài, và anh cũng không màng đến những chuyện xung quanh. Lúc này đây anh thật sự rất giống như một con robot không muốn làm hay là suy nghĩ bất cứ điều gì, chỉ lẳng lẳng âm thầm chịu đựng tất cả.

Nhã Kỳ liếc nhìn Minh Thu bằng ánh mắt thăm dò.

- Cậu có muốn vào không?

Khuôn mặt lạnh tanh liền nở một nụ cười nhạt thếch.

- Có.

Thế theo nguyện vọng của Dị Hiền, Minh Thu và Nhã Kỳ cùng ngồi chung bàn với hai người họ. Do trời mưa nên cũng không ít người ghé vào trú mưa, quán hủ tíu chợt trở nên đông đúc.

Kelvin nhìn cô, chỉ trong giây lát.

Người trước mặt anh đây, vẫn là cô ấy, mà sao quá đổi xa lạ.

Dị Hiền vẫn cố tỏ ra bình thường như không có gì. Chỉ là thi thoảng, ánh mắt không rõ vô tình hay ý liếc qua Minh Thu và Kelvin chờ để tìm thấy một sợi dây nào đó giữa hai ánh mắt nhưng đều thất bại.

Kelvin về xa cách khó gần không nói không rằng, ngồi khoanh tay im lìm như pho tượng. Minh Thu thảnh thơi tựa vào ghế, ánh mắt lạnh nhạt.

- Hai người cũng đi ăn ở đây sao? Nhã Kỳ cũng cố gắng làm giảm đi cái không khí căng thẳng đó.

- À, chúng tôi đang đi mua sắm thì trời mưa, đành chạy vào đây trú nhờ, cũng tiện thể chưa ăn tối. Dị Hiền mỉm cười đáp.

- Còn hai người?

- Cũng vậy. Nhã Kỳ lên tiếng.

- Hai người đi mua gì thế? Nhã Kỳ liếc nhìn mấy chiếc túi giấy đang được đặt nằm ngay ngắn bên cạnh Dịu Hiền.

Như đụng trúng vào điểm mạnh, Dịu Hiền thân mật quay qua quàng lấy tay Kelvin tươi cười.

Chúng tôi đi mua áo cho Hoàng Nam, anh ấy lười mua áo quá, tủ đồ toàn áo đen thôi.

Trong lúc nói câu đó, Minh Thư để ý thấy ánh mắt cô ta lướt qua mình dò xét.

Cô quay đi.

- Xin hỏi, quý khách dùng gì ạ?

- Hai người chưa gọi món sao? Nhã Kỳ ngạc nhiên nhìn Dịu Hiền.

- Chúng tôi vừa đến mà.

- Vậy thì... Dịu Hiền đón lấy tờ menu từ tay người bồi bàn, lướt qua một lượt, sau đó ngẩng lên.

- Quán này nổi tiếng về hủ tíu khô đúng không.

- Vâng.

- Vậy cho chúng tôi bốn suất.

Dò ý từng người.

- Mọi người đồng ý không?

Một tia chớp lóe lên trong đầu Minh Thư.

- Tôi ăn hủ tíu khô không được.

- À đúng rồi, Hoàng Nam anh cũng không thể ăn được hủ tíu khô. Dịu Hiền như nhớ ra điều gì đó.

Đến cả cái thói quen đó cả Kelvin và Minh Thư cũng giống nhau...

Chính vì cái thói quen đó mà cả hai người lại cùng nhau nhớ về quá khứ. Một mảng hạnh phúc đã từng tồn tại.

- Minh Thư em ăn gì, khô hay nước.

- Em ăn khô không được, anh gọi nước cho em đi. Cô mỉm cười tinh nghịch nhìn anh.

- Ủa, em cũng không ăn khô được à. Anh cũng vậy á...

- Trùng hợp nhỉ. Cả hai cũng bắt đầu phát hiện thêm một điểm chung nữa.

Một quá khứ đã từng rất hạnh phúc nhưng phải nên quên thôi.

Dịu Hiền có gì đó không vui khi mà đến thói quen Kelvin và Minh Thư cũng rất giống nhau. Cô nhanh chóng đổi thành hai suất khô và hai suất nước.

Ngoài trời vẫn mưa.

Bốn suất hủ tiếu được mang ra, trong đó có hai suất khô cho Nhã Kỳ và Dịu Hiền, còn hai suất còn lại là dành cho Minh Thư và Kelvin.

Dịu Hiền tỏ ý không hài lòng do món ăn ở đây quá sơ sài.

Minh Thư lẳng lặng ăn.

Đối diện là một người đang chăm chú ăn tô hủ tiếu nước.

Người đó im thin thít suốt bữa ăn, trong lòng diễn ra điều gì đều không ai hay biết.

Sau bữa tối, ngoài trời, mưa đã nhỏ đi, chỉ còn lất phất.

- Hai người không đợi tạnh mưa rồi về sao? Dịu Hiền lên tiếng.

- Mưa gần tạnh rồi. Không sao. Minh Thư cười nhạt.

Đèn xe bật sáng, trong phút chốc, chiếc xe lao đi, vội vã biến mất trong màn đêm trước khi câu tạm biệt của Dịu Hiền kịp kết thúc.

Trước cửa tiệm cháo, Dịu Hiền và Kelvin đứng đợi xe đến đón. Ánh mắt anh trầm buồn, tĩnh lặng.

- Anh thấy thế nào?

Giọng Dịu Hiền trầm xuống, hòa lẫn với tiếng mưa tí tách. Anh không đáp.

- Anh cũng nên quên cô ấy đi. Không có anh cô ấy vẫn sống tốt nhưng mà em thì không thể anh à.

Như giọt nước làm tràn ly, ánh mắt của Kelvin trở nên dữ dội, anh phũ phàng đẩy mạnh Dịu Hiền đang ôm lấy cánh tay mình ra, bước thẳng vào màn đêm. Mưa lất phất đậu trên tóc anh. Dịu Hiền hoảng hốt gọi lớn.

- Kelvin, anh đi đâu đấy, đợi em với.

- Không sao chứ?

Minh Thư và Nhã Kỳ cùng bước từng bước chân trên lối đi của khu căn hộ.

- Không. Cô lãnh đạm trả lời.

- Thật chứ? Cô nheo mắt.

- Thật.

- Thế thì tốt. Cô gật đầu.

Chương 68

Trời cũng đã ngọt ngào chừa lại cho những cảm xúc hỗn hợp khó tả của mọi người, tâm trạng man mác u buồn qua đi thay vào đó là những cảm giác của sự chia ly lại ập đến.

- Nhã Kỳ cậu về trước đi.

- Còn cậu.

- Mình có một số chuyện cần giải quyết ở công ty nên cậu về trước đi. Mình sẽ không sao đâu mà. Minh Thư cố trấn an bạn thân Nhã Kỳ mặc dù người cần trấn an bây giờ là bản thân cô.

- Hay để mình đi với cậu. Nhã Kỳ vẫn chưa an tâm về Minh Thư.

- Mình ổn mà, nói rồi Minh Thư lên xe và chiếc xe dần chuyển động rời khỏi tầm mắt của Nhã Kỳ.

Như lóe lên một ý nghĩ gì đó Nhã Kỳ vội chạy ra ngoài và ý định dơ tay đón taxi bởi xe cô Minh Thư đã lấy đi.

“KẾT.”

Tiếng phanh xe của ai đó nhanh chóng thắng lại một cách đầy bất ngờ. Hình ảnh của một chiếc limo màu đen nhanh chóng dựng trước mắt Nhã Kỳ. Và hình ảnh của một người con trai với cái khuôn mặt rất đỗi quen thuộc với cô.

Anh bước ra nở nụ cười chào cô.

- Thiên Bảo. Nhã Kỳ vội lên tiếng.

- Làm gì mà ngạc nhiên nhìn anh vậy. Anh nhìn lấy cô chăm chăm ánh mắt thì cười yêu với cô.

Cô không nói gì mà chỉ mỉm cười nơi khóe môi đầy hạnh phúc nhìn anh, thật sự xa anh có một tuần mà cô cảm giác nó dài như một năm, có khi là dài hơn...

Anh bước từng bước chân của mình đến bên cô, để có thể ôm cô vào lòng, cảm nhận hơi ấm từ cô, bởi cái hơi ấm này anh đã rất nhớ, anh ước gì cô luôn ở bên cạnh anh để anh sẽ không phải cảm thấy trống trải.

- Anh nhớ em nhiều lắm. Anh thì thâm vào tai cô như chỉ muốn cho mình cô nghe thấy thôi, bởi anh luôn muốn cô là của anh, là của riêng anh thôi, mãi mãi là như vậy.

- Em cũng vậy.

Anh khẽ siết lấy eo cô hơn như anh muốn ôm cô thật chặt để anh có thể giữ cô mãi trong lòng mình, mãi như vậy.

- Em định đâu vậy. Hai người buông nhau ra.

- Em định đi theo Minh Thư, cô ấy nói là đi giải quyết công việc nhưng em cảm thấy có gì đó không phải, nên em định đi theo cô ấy.

- Anh hiểu rồi, mọi chuyện anh đều đã biết rồi. Bây giờ nghe lời anh, em vào trong ngủ một giấc cho khỏe đi, nhìn em tiều tụy lắm, còn chuyện của Minh Thư anh sẽ lo. Thôi em vào trong nghỉ đi.

Nhìn thấy cô như vậy anh thật sự rất xót.

- Nhưng mà... cô vẫn chưa an tâm vào trong.

- Không nhưng nhị gì nữa, em vào trong đi. Nói rồi anh ghì lấy đôi vai của cô và quay hướng cái đôi vai của cô vào bên trong, ý định bảo cô đi vào bên trong.

Đôi chân của Nhã Kỳ thì bước đi nhưng cô vẫn quay đầu lại nhìn anh, và đáp lại cô chỉ là một nụ cười tin tưởng từ anh.

“Sinh mạng của anh, em phải ngủ thật ngon đấy nhé.”

Một tin nhắn nhanh chóng được gửi đến cho Nhã Kỳ, khỏe môi cô nhanh chóng dẫn ra khi đọc được những lời nhắn này.

Âm thanh của đường phố bắt đầu nhường chỗ cho những tiếng nhạc sàn thật to đang dần lấn át ở bên trong.

Ai cũng vui vẻ hòa mình vào những điệu nhạc mạnh mẽ, nhưng đâu đó lại có một cô gái tay cầm một chiếc ly và một chai rượu loại mạnh, tay này rót rượu thì tay kia lại cứ đưa nhau lên miệng uống.

Ước gì uống cái này vào cô sẽ ngủ một giấc thật ngon để không thể nhớ đến những chuyện khác, nhưng sao càng uống cô càng không say mà còn nhớ đến anh nhiều hơn...

Nước mắt cũng đã cạn, niềm tin cũng đã hết, cái còn lại chỉ là hy vọng nhưng nó đã lụi tàn đi từ lúc nào rồi.

Tất cả đã mất rồi thì lấy gì để mà đặt niềm tin vào.

“Anh có hạnh phúc không.”

Cô cứ lẩm bẩm một mình câu nói ấy... càng nhớ về anh sao trái tim cô như rạn nứt hơn, đau hơn.

Mệt mỏi lắm chứ nhưng mọi chuyện đã quay về đúng cái quỹ đạo của nó. Cái ngày mà cô chưa hề tồn tại trong anh.

Bàn tay cô bắt đầu có một thứ gì đó cầm lại, tay người đó cầm lấy cái tay đang chuẩn bị rót rượu của cô.

Cô bắt đầu ngược mình lên nhìn xem ai đang cầm lấy tay mình như vậy...

Hình ảnh của một chàng trai đang nhìn cô đầy khó chịu, ánh mắt giận dữ nhưng xen lẫn vào đó lại là sự cảm thông đau lòng cho cô.

- Anh... cô lờ mờ nhận ra được hình ảnh của Thiên Bảo.
- Em làm gì ở đây. Anh buông tay cô ra và nhìn lấy cái bộ dạng đầy thảm khốc của cô.
- Em đang uống rượu, anh không thấy à. Nói rồi Minh Thư đưa tay rót rượu tiếp và đưa vào miệng mình. Nhưng hành động đó của cô lại được một người ngăn cản lại.

Thiên Bảo trợn mắt nhìn cô đầy vẻ khó chịu...

Chưa bao giờ anh thấy cô suy sụp đến như vậy... kể cả khi công việc của cô đến lúc khó khăn nhất thì cô cũng chưa bao giờ như vậy.

Nhìn cô mà anh chỉ cảm thấy đau lòng thêm... thật sự Kelvin đã chiếm một vị trí không nhỏ trong lòng cô.

- Anh uống không, ngồi xuống uống với em luôn đi.
- Mà anh về từ khi nào vậy. Những tiếng nói mệt mỏi của cô.
- Minh Thư, em ngưng lại đi. Theo anh ra ngoài. Nói rồi Thiên Bảo cầm lấy bàn tay của Minh Thư không thương tiếc, dù cô có phản kháng hay kêu lên những tiếng đau đớn thì anh vẫn cương quyết kéo cô ra khỏi cái nơi này.
- Anh bỏ tay em ra, đau em. Dù cho cô có kêu la như thế nào thì anh vẫn không thể nào nhẹ tay hơn.

Nơi đường phố đông ngịt cùng với những ánh sáng màu vàng của đèn điện bắt đầu rọi vào mắt hai người.

Thiên Bảo vẫn cố gắng kéo Minh Thư ra một khu công viên gần đó.

“BỊCH.”

Anh buông tay cô ra và khiến cho cô mất thăng bằng, cô ngã xuống đất nhưng không đau. Cô không hề đau trong thể xác mà cô đau trong tim mình.

- Minh Thư, em xem lại bản thân mình đi, xem em có giống như trước đây nữa không. Thiên Bảo không thể kìm nổi cơn tức giận của mình lúc bấy giờ.

Cô im lặng và cũng không thể biện minh cho bản thân.

- Em không thể chỉ vì Kelvin mà làm suy sụp bản thân mình như vậy. Không chỉ có bản thân em suy sụp mà còn rất nhiều người phải khổ vì em nữa.

- Anh biết là cú sốc này thật sự lớn với em nhưng em hãy bình tĩnh lại được không. Nhất định em sẽ làm được mà. Rồi thời gian sẽ giúp em xóa nhòa đi tất cả. Anh tin là em sẽ làm được mà.

- Nghe lời anh, em hãy bình tĩnh lại, đừng sống như vậy nữa.

- Anh à, không có anh ấy em thật sự không có niềm tin để mà sống. Khóe mắt Minh Thư vẫn không thể nào rời thêm. Nước mắt cũng đã cạn rồi nhưng dù

cô có khóc như thế nào thì nó cũng không thể nói lên hết những nỗi buồn của cô lúc này.

Nếu như nỗi buồn có thể hòa lẫn vào nước mắt mà trôi đi thì cô sẽ khóc để cho cô có thể quên đi được hình ảnh của anh.

- Rồi em sẽ làm được. Thiên Bảo cuối xuống ôm chậm lấy cô vào lòng.

Anh luôn xem Minh Thư là cô em gái vậy mà giờ đây khi nhìn thấy cô như vậy anh cũng đau lắm chứ.

Cô đã làm rất nhiều điều cho anh vậy mà khi cô gặp chuyện anh không thể làm gì cho cô chỉ có thể trấn an cho cô vậy thôi.

Hy vọng rằng cô sẽ lấy lại được tinh thần và sẽ quay trở về giống như ngày xưa. Một Minh Thư kiêu ngạo, luôn lạc quan.

- Kelvin con quyết định sẽ kết hôn à. Bà Vương ngồi trên ghế sofa nghiêm túc hỏi con trai mình. Quan sát Kelvin bà nhận thấy được nét mặt thoáng buồn trên gương mặt anh.

- Con sẽ đính hôn với Dịu Hiền.

- Con nghiêm túc chứ. Bà hỏi lại lần nữa.

- Dạ. Anh chỉ trả lời bà nhưng ánh mắt anh vẫn vô hồn.

- Còn Minh Thư thì sao. Bà rất hiểu được tình cảm của anh lúc này.

- Con và cô ấy đã hết rồi. Mẹ giúp con lo mọi việc. Con đi nghỉ đây. Chỉ đợi có vậy anh nhanh chóng đứng dậy và bước thật nhanh lên lầu.

Khuôn mặt khắc khoải bao nhiêu nỗi buồn, nhưng nó vẫn cố không thể hiện ra bên ngoài vẫn luôn ẩn đằng sau cái gương mặt vô cảm đó. Và cũng chính gương mặt đó của anh lại khiến cho mẹ anh cảm thấy buồn thay.

Trước đây bà đã từng rất quý Dịu Hiền, và cũng đã từng xem Dịu Hiền là con dâu nhưng từ khi Dịu Hiền bỏ con trai bà đi khiến cho con bà trở nên vô cảm như vậy bà đã rất ghét Dịu Hiền.

Và cũng chính bà là người đã giới thiệu Minh Thư với anh, chính vì sự tình cờ đó mà con trai bà đã đem trọn tình yêu của mình đặt vào người con gái đó nhưng tại sao lúc này người con gái đó lại quay trở về.

Bà cũng thừa biết được nguyên nhân của việc này nhưng với cương vị là một người mẹ bà cũng đau lòng lắm khi thấy con mình trở nên như vậy. Bà luôn muốn con mình được hạnh phúc nhưng bà cũng rất dễ dàng nhận thấy được những nỗi buồn của anh lúc này.

Kelvin đã quyết định về sự lựa chọn đó nên bà cũng sẽ tôn trọng mọi quyết định của anh.

Kelvin thì cũng đã gặt đầu cho cái việc kết hôn đó nên hai bên gia đình nhanh chóng chuẩn bị những thứ cần thiết.

Dị Hiền và Kelvin chẳng cần làm gì cho buổi đính hôn vào tuần sau. Tất cả mọi người trong nhà đều tất bật ra vào, gấp rút chuẩn bị cho ngày 18 quan trọng. Đứng ngoài guồng quay ấy, Kelvin như cái bóng vô hình và vô dụng.

Càng gần đến ngày, những người bạn của ba mẹ anh gọi điện đến chúc mừng rất nhiều, mỗi khi có cuộc điện thoại đến, Kelvin luôn nhìn thấy mẹ anh đón nhận những lời chúc đó bằng vẻ mặt vô cùng mãn nguyện.

Ba anh thì trầm tư hơn, không nói cũng chẳng rằng. Mọi việc bà Vương hỏi, ông đều gặt đầu lấy lệ và cho qua. Dị Hiền cũng không tỏ thái độ quá háo hức hay mừng rỡ, mặc dù Kelvin thừa hiểu, cô đã rất mong ngày này từ lâu lắm rồi.

Tiếng chuông điện thoại vang lên.

Chương 69

- Kelvin con chở Dị Hiền đến tiệm áo cưới để thử áo cưới đi. Mẹ đã đặt may xong hết rồi. Nhân tiện hai đứa đi thử nhẫn luôn đi. Tiếng bà Vương vang lên khi nghe xong cuộc điện thoại đó.

Kelvin ngược mắt lên nhìn bà.

“Rót cuộc thì cái ngày ấy cũng đã đến ư.”

Và một cô gái háo hức không kém phần vui vẻ đang mỉm cười trong lòng.

- Tiện thể thử cả nhẫn nữa. Thứ gì cần thiết ghé qua mua luôn.

Kelvin chỉ ăn qua loa rồi đứng dậy, Dị Hiền thấy thế cũng vội vàng bỏ dở bữa sáng, hấp tấp chạy theo. Mặc dù trong mắt anh đã không còn thái độ quá chán ghét buổi lễ đính hôn này như trước nữa, nhưng cô cũng không dám làm anh phật ý điều gì, kể cả nhỏ nhất.

Đường đến hiệu áo cưới bị tắc, lúc đến được nơi đã là mười giờ rưỡi.

Quả là do Vương phu nhân lựa chọn, tiệm áo cưới Thiên Đường là cửa hiệu chuyên về trang phục cưới hỏi nổi tiếng nhất thành phố Hồ Chí Minh.

Ánh nắng từ ngoài hắt lên người Kelvin, đưa mắt về những tấm ảnh được đặt ở phía trước anh lại nhớ đến cái lần mà anh cùng người con gái ấy chụp ảnh quảng cáo cho thương hiệu thời trang. Và hình ảnh hai người hạnh phúc cũng đã được đặt để quảng cáo ở phía trước như vậy.

Tâm trí anh xao nhãng, chợt nhớ mình đã từng quen một cô gái.

Nhưng cô gái ấy, đã thuộc về ngày hôm qua mất rồi.

- Chào anh chị, anh chị đến thử trang phục ạ?

Một cô gái da trắng muốt, mái tóc búi cao, mặc bộ váy đồng phục dài ngang gối bước đến, lịch sự hỏi. Dị Hiền nhanh nhẹn trả lời, giọng nói trong veo.

- Vâng.

- Mời anh chị theo lối này. Cô gái nhân viên nghiêng người, giơ tay dẫn đường cho Kelvin và Dị Hiền bước vào bên trong.

Căn phòng bên trong của Thiên Đường còn lộng lẫy hơn bên ngoài, từng chiếc tủ kính nằm yên lặng cao quý, trên bức tường màu hồng phấn treo đầy những bức ảnh cưới, cô dâu chú rể bên trong tươi cười rạng rỡ như hoa.

- Hai người là Kelvin và Dị Hiền phải không ạ?

- Vâng. Vẫn là Dị Hiền với nụ cười xinh xắn.

- Mời hai người bước vào đây, trang phục sẽ được mang đến.

Trong chiếc gương lớn, Dị Hiền mơ màng ngắm nhìn mình.

Ôm sát thân người với nhiều đường cong là chiếc váy lụa dài kiểu Pháp màu xanh nhạt, thắt lưng rất cao tôn lên dáng người dong dỏng. Trên cổ cô còn được nữ thiết kế đeo cho một chuỗi dây chuyền trân châu, mái tóc dài thẳng mượt xõa ngang lưng. Trông cô vừa giống vị nữ vương xinh đẹp uy nghiêm trong khu rừng sâu thẳm, lại mang chút thanh tân rạng rỡ của cô gái sắp theo chồng.

Cô nhân viên trong tiệm đứng đằng sau mỉm cười hài lòng.

Nhưng còn về chàng trai đó khuôn mặt anh vẫn lạnh lùng đến vô cảm.

Minh Thư sau một đêm bị Thiên Bảo la cho một trận thì tâm trạng cô cũng đã khá hơn rồi.

Nhã Kỳ hôm nay lại rủ Minh Thư đi mua sắm với mình. Cũng đã lâu lắm rồi hai người chưa đi chơi với nhau như vậy.

Minh Thư có vẻ đã ổn hơn, thỉnh thoảng cô cũng nở nụ cười nhưng vẫn còn gượng gạo nhưng như vậy còn hơn là cứ nhìn thấy Minh Thư ủ rũ một mình.

Nhưng sao lại trở trêu thay.

Nhanh như một cơn gió, ánh mắt cô lướt qua một quầy trang sức khác, và đông kết ở đấy.

Mặc dù cách một khoảng không gần, nhưng Minh Thư vẫn nhìn thấy.

Đứng trước quầy, Kelvin và Dị Hiền.

Không gian xung quanh chỉ còn lại cô và ánh mắt yên lặng xa xăm, anh đứng đó, không quá xa cũng không quá gần, nhưng dường như mọi nỗ lực mong mỏi của cô mãi mãi cũng không bao giờ với tới. Bởi bên cạnh anh, còn một người con gái nữa. Và người đó chắc chắn rằng không phải cô.

Mái tóc màu đen tuyền vẫn thế.

Hình hài đó, một thời cô đã từng được ôm, từng được dựa vào bằng tất cả tình yêu và sự tin tưởng, giờ đây đứng đó trông chừng như xa cách ngàn vạn dặm. Cô gái bên cạnh với chiếc váy màu trắng nhẹ nhàng quyến rũ, tươi cười quay sang hỏi anh.

Anh đã thuộc về người con gái đó mất rồi.

Đập vào mắt Minh Thư là hình ảnh của anh nhẹ nhàng đeo lên ngón tay thon dài của cô gái đó một chiếc nhẫn.

Khu trung tâm trang sức hào nhoáng.

Giữa sự qua lại tấp nập giữa người và người, bất chợt, anh nhìn thấy cô.

Cô khoác bên ngoài một chiếc quần jean lưng cao được đính bởi những hạt nút dài. Đi kèm là một chiếc áo thun bình thường được cô nịt vào trong, nhưng nó vẫn ôm lấy những đường cong rõ nét trong cô. Cô đứng đó, mờ nhạt như một cái bóng, ánh mắt xa xăm hướng về phía anh.

Dường như nhận ra sự chú ý của anh, cô giật mình quay lưng chạy đi. Anh vội vàng chạy theo. Bên quầy nhẫn, chỉ còn lại Dị Hiền đứng ngơ ngơ.

Cô cắm đầu chạy thật nhanh. Cô nhất định không thể để anh tìm thấy, không thể để anh bắt được. Anh sắp có được một thứ hạnh phúc mới, cho dù là anh miễn cưỡng hay tình nguyện, thì cô cũng không thể là người vứt bỏ anh đi rồi lại chạy đến phá ngang.

Dị Hiền, cô ấy chắc chắn rất yêu anh, có lẽ còn hơn cả cô, tình yêu của cô ấy sẽ kéo anh ra khỏi miền quá khứ đáng quên lãng, sẽ dần dần thay thế bóng hình của cô, sẽ che lấp đi những kỉ niệm cần chôn vùi. Cô cần phải hoàn toàn bước ra khỏi cuộc sống của anh, con đường của anh không được có dấu chân cô nữa.

Nhã Kỳ cũng dần chợt nhận thấy được hình ảnh của Kelvin đang sánh bước cùng Dị Hiền.

Dừng lại nơi cuối dãy, Kelvin cúi đầu thờ dốc, cô ấy xuất hiện và biến mất nhanh như một cái bóng. Xung quanh chỉ còn lại anh và sự lạnh lạnh của sàn đá dưới chân, hoàn toàn không thấy màu hồng cam của cái áo cô mặc khi nãy.

Cô như bốc hơi đi mất.

Hoặc là...

Hoặc là anh đã ảo giác ra hình bóng của cô.

Thấy Minh Thư quay lại, thần sắc trên mặt có vẻ khác lạ, Nhã Kỳ ngạc nhiên hỏi.

- Minh Thư cậu sao vậy.

- Nhã Kỳ, chúng ta về thôi.

Minh Thư không trả lời, nhanh tay kéo Nhã Kỳ đi.

Như một vòng luẩn quẩn, phía xa, Dịu Hiền nheo mắt ngờ ngợ, hai bóng hình kia không thể là ai khác.

Chợt nhớ đến sự biến mất vội vàng của Kelvin khi nãy, chắc chắn anh đã nhìn thấy Minh Thư nên mới vội vã đuổi theo cô. Dịu Hiền cắn môi, đã đến lúc này rồi, sợi dây tơ hồng buộc hai người đó vẫn còn ngoan cố hiện hữu.

“Minh Thư thật sự đã chiếm một vị trí quan trọng trong anh rồi, liệu em có phải chỉ là một người dư thừa thôi không.”

Thời gian thấm thoát trôi nó cũng khiến cho con người ta vội dần đi mọi chuyện để có thể tỉnh táo hơn.

Và cái ngày 18 đó cũng đã gần đến rồi... nhưng tin tức Kelvin sẽ đính hôn thì chưa ai biết. Chỉ có Thiên Bảo và Gia Huy là đã lờn trước được chuyện này.

Nhìn ra ngoài cửa sổ rả rích mưa rào, từng dòng nước trượt xuống lớp kính một cách vô tình, Nhã Kỳ ngồi trong quán kem chọc chọc cốc nước quả, moi lên mấy viên đá lạnh bỏ vào miệng nhai rau rầu. Thiên Bảo ngồi đối diện khẽ chau mày.

- Sún răng bây giờ.

Nhai hết mấy viên đá trong miệng, Nhã Kỳ lè lưỡi tinh nghịch trêu anh.

- Kệ em!

- Anh bảo có chuyện muốn nói với em, là chuyện gì?

Thiên Bảo đưa mắt nhìn cô, tay khuấy ly cà phê, một lát anh thở dài, không biết mở lời ra sao. Nhã Kỳ như đã nhìn thấy sự khó xử của anh.

- Chuyện gì vậy anh.

Cuối cùng, Thiên Bảo thở hắt một tiếng, khẽ nói.

- Kelvin sắp đính hôn rồi.

Suy nghĩ của Nhã Kỳ kịp dừng lại. Cô nhìn anh ánh mắt củi em cũng đã biết chuyện này rồi.

- Em cũng có thể đoán được. Nhã Kỳ không hề ngạc nhiên với chuyện này.

- Sao em biết? Thiên Bảo tò mò.

- Em tình cờ thấy Kelvin và Dịu Hiền thử đồ cưới với nhau.

- Không biết Minh Thư biết tin này thì nó còn suy sụp như thế nào nữa. Thiên Bảo khẽ nhắc đến chuyện của Minh Thư.

- Rồi cô ấy cũng phải biết và cũng sẽ phải cố gắng. Em nghĩ là Minh Thư sẽ vượt qua.

Cũng chỉ là những suy nghĩ lạc quan của Nhã Kỳ và Thiên Bảo. Ai nói trước được chữ ngờ.

- Sức khỏe của cháu vẫn rất tốt. Tiếng ông bác sĩ già nói với Minh Thư.

Sở dĩ Minh Thư đến bệnh viện khám bệnh là do mẹ cô bà Nguyễn đã đích thân điện thoại cho ông bác sĩ nhắc nhở Minh Thư đến kiểm tra sức khỏe. Vì bà rất lo lắng cho sức khỏe của con mình. Và vì đây là bệnh viện thuộc quyền sở hữu của tập đoàn nhà Minh Thư nên sợ mấy ông bác sĩ đó phải khó xử nên Minh Thư phải đến khám bệnh theo định kì.

- Nhưng... nói đến đây ông bác sĩ lại dừng lại làm cho sự tò mò lại ùa đến trong Minh Thư.

- Nhưng gì cơ. Bộ sức khỏe của cháu có vấn đề gì à.

- Không, sức khỏe của cháu rất tốt, không những vậy cháu còn có thể giúp cho một sinh mạng nữa được sống sót. Ông bác sĩ cứ ngập ngừng với Minh Thư. Dường như ông đang khó xử điều gì đó.

- Có chuyện gì bác cứ nói. Minh Thư đi thẳng vào vấn đề.

- Thật ra quả gan của cháu rất thích hợp để ghép cho một người. Vì đây là quả gan rất đặc biệt nên rất ít người có thể có được quả gan này. Mà cháu thì lại nằm trong những người có quả gan đặc biệt ấy. Với cương vị là một người bác sĩ ông luôn tìm cách để cứu chữa bệnh nhân.

- Ý bác là cháu có thể cứu sống một người khác nhờ vào quả gan này.

- Đúng vậy. Cô bé ấy đang rất cần được ghép gan... mà chắc cháu cũng biết Đặng tiểu thư của tập đoàn Đặng Gia chứ. Cô bé ấy chính là người đang cần ghép gan đấy. Ông bác sĩ đi thẳng vào vấn đề, ông không vòng vo nữa.

- Đặng gia ư, không lẽ nào là Đặng Dị Hiền. Minh Thư lẩm bẫm một mình. Bởi đến ngay cả Minh Thư cũng không thể ngờ rằng giữa cô và Dị Hiền lại có một sự trùng hợp như thế.

Nhớ về cách đây vài tuần. Cô cũng đã chứng kiến được cái cảnh Kelvin đau buồn khi biết tin Dị Hiền bị bệnh.

Cô là người hiếm hoi có được quả gan đó ư, mà quả gan của cô lại có thể quyết định mạng sống của Dị Hiền.

Trớ trêu thay, không thể nào lại trớ trêu đến như vậy.

Hay là cô đang nghe nhầm, mọi chuyện không thể nào lại trùng hợp đến vô cơ như vậy.

Liệu đây có phải là một cơn mơ mà cô không bao giờ muốn điều đó thành sự thật.

- Cô ta là Đặng Diệu Hiền à. Minh Thư chợt quay sang hỏi ông bác sĩ.

Đôi mắt cô như sụp xuống đi một nửa khi nghe được tin này.

- Vâng... đây là hồ sơ bệnh án của cô ta. Nói rồi ông bác sĩ nhanh chóng đưa hồ sơ bệnh án đó cho Minh Thư xem.

Đôi mắt cô như ngỡ ngàng trước khi hình ảnh của một chiếc ảnh thẻ có hình của Diệu Hiền được dán lên trên hồ sơ bệnh án đó.

Sự thật thì cũng đã được kiểm chứng.

Và Minh Thư thì cũng như đờ người ra.

Và câu hỏi lại được đặt ra...

Cô sẽ phải làm sao đây.

Cô sẽ cứu Diệu Hiền chứ?

Hay là cô sẽ xem như chưa hề nghe thấy chuyện gì, thờ ơ, bỏ mặc tất cả.

Rốt cuộc thì cô sẽ phải làm sao đây.

Là một con người cô cũng không thể thấy chết mà không cứu. Nhưng người cô cứu cũng là người đã cướp đi người mà cô yêu hơn bất cứ ai.

Tại sao trên đời này lại có sự trùng hợp đến đau lòng như vậy.

Minh Thư thơ thẩn bước ra ngoài trong bộ mặt tái nhợt khi biết được sự thật này.

Bước từng bước chân nặng trĩu trên hành lang của bệnh viện người Minh Thư như đang rất muốn sụp xuống ngay tại đây.

Chương 70

Ước gì mọi chuyện sẽ quay trở về vị trí ban đầu... cái ngày mà cô chưa hề biết đến sự tồn tại của anh, chưa yêu anh, và cũng chưa phải đau về anh, và bây giờ thì sẽ không phải đối diện với cái cảnh này.

Nhưng đó cũng chỉ là ước thôi.

Sự thật thì tất cả mọi chuyện đã đi quá xa giới hạn của nó rồi, thật sự không thể quay trở về như cũ được nữa. Vậy nên phải bước tiếp thôi.

“Tít.”

Tiếng chuông báo hiệu một tin nhắn mới của Minh Thư lại vang lên.

Và ánh mắt cô càng mở rộng hơn, mở rộng để có thể nhìn rõ hơn những dòng chữ đang đập vào mắt mình.

Một giọt nước mắt của sự luyến tiếc lại rơi trên má cô và nơi nó dừng lại cũng chính là màn hình của chiếc I - PHONE 5.

Kết thúc thật rồi!

- Minh Thư cậu đi đâu về vậy. Nhã Kỳ vội lên tiếng khi thấy thần sắc Minh Thư tái nhợt.

- Ừ, mình mới đi khám bệnh về. Minh Thư chỉ trả lời nhưng ánh mắt cô thì lại không nhìn thẳng vào Nhã Kỳ. Ánh mắt cứ sụp xuống như đang đắm chiêu điều gì đó.

Nhã Kỳ cắn môi.

- Minh Thư.

- Cậu biết không? Kelvin chuẩn bị đính hôn rồi...

- Mình biết rồi. Lúc này Minh Thư mới ngược mắt lên nhìn Nhã Kỳ.

- Sao cậu biết. Nhã Kỳ rất tò mò.

- Đây. Nói rồi Minh Thư đưa chiếc điện thoại lên cho Nhã Kỳ xem.

Nhã Kỳ nhanh chóng đưa ánh mắt nhìn vào màn hình của chiếc điện thoại.

KELVIN VÀ DỊU HIỀN ĐÃ THỪA NHẬN RẰNG HỌ SẼ KẾT HÔN, TIN NÀY ĐÃ ĐƯỢC KHẲNG ĐỊNH VÀ CÒN ĐƯỢC ĐĂNG LÊN BÁO. VÀ HỌ CŨNG ĐÃ CHỤP HÌNH CƯỚI VỚI NHAU.

P/S: add hy vọng rằng học sinh trường QUÝ TỘC sẽ chúc phúc cho anh được hạnh phúc.

17.093 like 7.821 cmmt khoảng 20 phút trước.

- Thật không vậy add.

- Thế còn chuyện của Kelvin và Minh Thư là như thế nào? Thật sự thắc mắc.

- Mình cũng vừa mới xem tin này trên mạng. Không ngờ là sự thật.

- Chúc anh hạnh phúc.

- Báo mạng đang đưa tin này rất nhiều.

- Đây cũng là vấn đề nóng sốt trong ngày hôm nay.

- Kênh 14 cũng đã có tin tức này rồi.

- Chuyện đám cưới của Vương gia và Đặng gia đang gây nóng trên rất nhiều trang báo mạng.

- Thật sự thì mình cũng rất buồn khi nghe tin này nhưng mình vẫn hy vọng rằng anh Kelvin sẽ sống thật hạnh phúc.

- Hạnh phúc anh nhé.

Đôi mắt Nhã Kỳ lại nhìn Minh Thư đầy xót xa. Nhã Kỳ cũng không thể ngờ rằng Minh Thư sau khi biết chuyện này lại thản nhiên đến như vậy.

Nhưng có một điều Nhã Kỳ không ngờ rằng chuyện khiến cho Minh Thư cảm thấy khó xử lúc này không phải là chuyện giữa Minh Thư và Kelvin mà là chuyện của Dị Hiền.

Thà rằng Minh Thư đừng biết được sự thật này.

Nếu như không biết được sự thật đó thì Minh Thư cũng không phải khó xử đến như vậy.

Nhưng chợt nhìn lại câu chuyện tình của mình và Kelvin, Minh Thư lại cảm thấy có gì đó thật sự rất đau không thể nói bằng lời.

Ngẫm nghĩ lại tất cả mọi chuyện cô càng nhận ra được rằng. Chẳng phải cô đã nói là khi Kelvin ra đi cô sẽ mỉm cười chúc phúc cho anh sao. Nhưng rốt cuộc thì sao? Cô có làm được không.

Và.

Chính cô đã đẩy anh ấy đi kia mà... Sao thấy anh ấy đi về phía khác trong tim lại nhói lên như thế chứ? Trái tim này mà thật chẳng biết nghe lời chút nào. Có hiểu không, đó không còn là người con trai của cô nữa rồi...

Cô đã tự nhủ lòng mình, nắm được là buông được, có sao bản thân lại không làm được như thế kia chứ?

Hóa ra, cô cũng chỉ là một con người như thế, nói được nhưng không thể làm được. Làm đau người ta được, nhưng bản thân cũng đau không kém.

Tôi đến...

Nhã Kỳ đã đi chơi với Thiên Bảo. Lúc đầu Nhã Kỳ cũng không muốn đi vì Nhã Kỳ vẫn rất lo cho Minh Thư. Nhưng một lúc được Minh Thư thuyết phục Nhã Kỳ cũng đã đi chơi với Thiên Bảo. Bởi cũng đã lâu hai người họ không đi chơi với nhau rồi.

“Cạch.”

Tiếng gõ cửa được phát ra từ cánh cửa phòng.

Minh Thư bước chân ra mở cửa. Cô còn định lên tiếng hỏi Nhã Kỳ sao đi chơi về sớm thế.

- Nhã Kỳ sao cậu...

Nói tới đó thôi... Minh Thư đã không thể mở miệng nói thêm được chữ nào khi mà đứng trước mặt cô giờ đây là hình ảnh của Dị Hiền.

Dị Hiền đang nở một nụ cười thật tươi nhìn Minh Thư. Nụ cười đó như thể rằng hai người đã rất thân với nhau.

Vé sau của câu nói đó cũng được Minh Thư nuốt ngược trở vào trong.

- Cậu đến đây làm gì. Minh Thư lên tiếng.

- Không mời mình vào nhà được à. Dị Hiền vẫn là nụ cười đó nhìn Minh Thư. Nhìn hai người ai nghĩ rằng họ đã từng là đối thủ với nhau.

- Cậu vào đi. Nói rồi Minh Thư đứng sang một bên tỏ ý mời vào.

- Cậu uống nước đi. Tiếng của ly thủy tinh chạm xuống mặt gương của chiếc bàn khê vang lên tiếng va chạm nhẹ.

- Cậu đến tìm mình có việc gì không. Minh Thư đi thẳng vào vấn đề vì cô hiểu rằng Dị Hiền đến đây không chỉ đơn thuần là đến chơi.

- Không thể đến thăm cậu sao? Dị Hiền nâng cốc nước lên nhấp một ngụm, đôi môi hồng ướt át nhoèn cười. Thái độ của cô giống như bạn tốt lâu ngày gặp lại, thật khiến cho Minh Thư không quen.

- Mai tổ chức đính hôn rồi, cậu không ở nhà chuẩn bị à? Minh Thư cười nhạt. Đôi môi bắt chợt tái đi.

- Mọi thứ đã chuẩn bị xong hết rồi. Vẫn nụ cười tự tin ấy, Dị Hiền nhìn sâu vào mắt Minh Thư.

Minh Thư im lặng. Một cảm giác trống vắng lại hiện lên. Cứ nghĩ đến việc một đám cưới hoành tráng đã được sắp xếp sẵn, chỉ chờ ngày mai, hai người bước vào đóng vai cô dâu chú rể, thì cho dù lý trí có hét lên ngàn lần rằng không thể, trái tim vẫn cứ nhói lên liên hồi.

Ngày mai không phải là lễ cưới. Nhưng đã bước chân vào lễ đường đính hôn thì từ đó đến đám cưới cũng chẳng còn quá xa xôi.

Dị Hiền lấy ra từ túi mình vào viên thuốc và lần lượt bỏ chúng vào miệng. Có lẽ cô đang cảm nhận được cơn đau đang dần biểu hiện trong bụng mình.

- Cậu bị đau à. Minh Thư chợt nhận ra được điều gì đó.

- Gan mình có một chút vấn đề. Dị Hiền cũng không nói rõ chỉ úp úp mở mở như vậy thôi.

Nhìn thái độ thờ ơ đó của Dị Hiền lại khiến cho Minh Thư cảm thấy có gì đó khó hiểu.

“Không lẽ cậu không biết gì về căn bệnh của mình.”

Minh Thư khẽ lẩm bẩm một mình.

Và liệu nhìn thấy Dị Hiền như vậy Minh Thư có...

- Minh Thư này...

Ly thủy tinh chậm chạp đặt xuống bàn.

- Cậu và Hoàng Nam, tại sao lại chia tay? Là do Dị Hiền không biết hay là cô đang thử Minh Thư.

Một luồng điện chạy dọc sống lưng, ớn lạnh. Trên trán Minh Thư mồ hôi thi nhau túa ra. Cô thấy mọi thứ trước mắt như hoa lên. Bàn tay nắm chặt lại, ghim sâu móng tay vào da thịt cho tỉnh táo, cô nhẹ đáp.

- Cậu hỏi làm gì?
- Nếu cậu không muốn nói thì thôi vậy.
- Biết tôi không muốn nói còn hỏi, cậu bị rảnh rỗi quá à?
- Minh xin lỗi. Dị Hiền cười buồn.
- Minh Thư, mình vẫn đang rất sợ cậu đấy.
- Sợ tôi làm gì?
- Sợ cậu... sẽ quay lại cướp mất Hoàng Nam.

Minh Thư im lặng. Ẩn sâu trong đôi mắt đẹp của Dị Hiền là sự lo lắng, buồn bã, tuy đôi môi mọng đỏ vẫn gượng gạo mỉm cười.

- Cậu đừng lo thừa. Minh Thư trầm giọng xuống.
- Sẽ không xảy ra chuyện đó đâu. Minh Thư như khẳng định điều đó.
- Tại sao cậu lại chắc chắn như vậy? Chẳng lẽ cậu không còn tình cảm với Hoàng Nam nữa?

Tiếng Hoàng Nam thốt ra từ miệng Dị Hiền mới ngọt ngào và chứa đầy tình yêu thương làm sao.

- Chúng tôi đã chia tay rồi, sẽ không quay lại nữa đâu, chắc chắn đấy.

Minh Thư nhắm mắt lại.

Khẳng định cho Dị Hiền, và cũng là khẳng định cho chính mình. Lời chia tay nói ra là một dấu chấm hết dứt khoát cho một cuộc tình. Lời đã nói ra như cốc nước đã hắt đi, tuyệt đối không thể rút lại. Hơn nữa từ sâu trong trái tim, cô biết đau thế thôi, buồn thế thôi, nhưng hai người đã không còn có thể ở bên nhau nữa rồi.

Cho dù miễn cưỡng hoặc bất chấp tất cả mà chạy đến bên nhau thì tất cả những điều chờ họ phía trước cũng chỉ là bi kịch và sự ân hận. Thời gian trôi dần, nỗi đau sẽ hết, vết thương sẽ lành, kỉ niệm sẽ phai pha.

Bàn tay đang nắm lại của Minh Thư siết chặt hơn.

Chợt một bàn tay thon dài trắng trẻo nhẹ nhàng đặt lên mu bàn tay cô, cảm giác mát lạnh lan tỏa khiến Minh Thư giật mình.